

Yılmaz ERDOĞAN

?

hijyenik asklar

Denemeler

(scan by vahset)

Yayın notu: Yılmaz Erdoğan, Aktüel dergisinde Gürbüz Vural imzasıyla “Yavrunu Bilinçlendir Bayan” başlığı altında uzun bir süre yazılar yazdı. Bu kitaptaki yazıların bir kısmı bu yazılar ile Vatan gazetesinde yayımlanan yazılardan oluşmaktadır. Bazıları ise ilk kez yayımlanmaktadır.

hikayeden bir merhaba yazısı 2

ekmek, kola, soda ve gazete için... 3

geyik muhabbetinin kökleri 5

hijyenik asklar 7

kendini dolandırmak. 8

o geceler... o sabahlar... 10

iyi, kötü, salak... 11

hos geldiniz. 12

kurtarılan. 13

iyi yalnızlıklar 15

sizi tanıyabilir miyiz?. 17

bahçemdeki erik agaci 19
kırılğan.20
benim zavalli harflerim..22
selahattin dedemin adiydi23
dogum günü 17 agustos.25
demir somyanin altından .26
alinyazisinin kesfi27
devrimler, karsi devrimler,31

hikayeden bir merhaba yazisi

Siz bu satirlari okudugunuz sirada, ben çoktan ilk yazimi yazmis ve pürüzsüz bir heyecan içinde, yazinin yarattigi etkileri merak ediyor olacagim. Acaba okunmus muydu? Daha da önemlisi begenilmis miydi? Yoksa su anda ben, ilk paragrafta okur tarafından terkedilmis öksüz cümlelerin gariban yazarı mıydım? Bu yaziyi okurken baska seyler düşünen okurlarla, hiçbir sey düşünmeden satirlar üzerinde düşüncesiz bir göz gezintisi yapan okurlarin toplamini, ülkedeki okuma yazma bilenlerin sayisina böldüğümüzde sonuç kaç olacakti? Su son yazdigim cümleyi öğelerine ayirabilecek kaç babayigit vardi ülkemizde? Acaba su anda ben daha önce okunmus bir yaziyi yeniden yazmis olabilir miydim? (Ne dediniz bilmiyorum ama öyle demeyin. böyle bir felaket her an her yazarin basina gelebilir.)

Açık söyleyeyim; heyecanlıyım.

Dolayli anlatayim; heyecanli oldugumu söylersem yalan söylemiş olmam dersem, yalan söylemiş olmam..

Aslında bu kadar heyecanlanmaya gerek yok. Yazarsın klasik bir merhaba yazısı olur biter. Ama benim bu tür yazılarla ilgili sorunlarım var. Mesela söyle bir giriş düşünelim:

Merhaba sevgili okurlar... Bundan böyle sizlerle her hafta bu sayfalarda buluşacağız Ve ben size kale mim döndüğünce fikirlerimi, deneyim ve gözlemlerimi aktaracağım. Bazen benim fikirlerim sizi dönüştürecek, bazen sizlerden gelen tepkiler beni şekillendirecek. Umarım bu fikir alışverişi ülkemizin fikir hayatına bir katkı sağlar.. vs.. vs.. vs..’

Oldu mu yani şimdi? Bu giriş paragrafını maddeler halinde inceleyelim:

1) “Merhaba sevgili okurlar...” Bu tümüyle sahte bir giriş cümlesi. Daha yeni tanıyoruz, nereden çıktı bu sevgiliklik filan. Zeka sorunlu televizyon sunucuları gibi yaparak “sevgili” sözcüğünü çöpe dönüştürmenin manası var mı?

2 Merhaba yazısının ikinci cümlesi su: “Bundan böyle sizlerle her hafta bu sayfalarda buluşacağız...”

Bak şimdi? Ne buluşması? En geç kaçta orada ola cagiz? Kaça kadar bekleyeceğiz? Yakınlara bir yere gehp cepten adres tarih mi alacağız? Buluşacakmışız!..

Türkçe de en sık taciz edilen sözcüklerden biri de ‘buluşma’ dir Radyoda buluşuruz, ekran basında buluşuruz, yeniden buluşmak dileğiyle ayrılırız... Buna ek bir sıklık daha var Bundan böyle SİZLERLE buluşacağız. Sizler ne demek? Siz zaten çoğul bir ifadeyken “sizler” ne oluyor? Sizler sizden daha mı çok yani? Kusura bakmayın bizler’ böyle saçma sapan sorunlara kafa yoran küçük bir grubuz. Hiç üzülmeyin

SİZLER BİZLER den daha kalabalıksınız. Biz biziz, BİZLER bile degiliz!

3) “Umarım bu fikir alışverişi ülkemizin fikir haya tina bir katkı sağlar...”

Saglamaz!.. Çünkü bu sözü edilen alışveriş meselesi tartışmaya açık.. Bir kere böyle bir alışveriş olacak mı? Belki de siz bu yazının bulunduğu sayfalara geldiğinizde, tuvaletteki isiniz bitecek ve dergi klozetin yanında bulunan eski sayıların arasındaki yerini alacak ve sizden sonra gelecek olan müşterisini beklemeye koyulacak. Gayet iyi biliyorum ki siz de benim gibi, tuvalete biraz da kültürel ihtiyacının gidermek için gidiyorsunuz. Gerçi son dönemde saganak halinde üretilen hafta sonu ekleri bütün tuvaletleri kusatıp ülkenin entelektüel hayatına ağır bir darbe indirdi ama yine de hiç yoktan iyidir. Çünkü okunacak bir şeyin olmadığı tuvaletlerde kitap kurtlarının çektiği eziyeti ben bilirim. Bu yüzden mesela ben OMO nun hangi fabrikada ve hangi kimyasal bileşimlerle üretildiğini de bilirim. Listelerde yer almasa da en çok okunan yapıtlar arasında deterjan kutuları önemli bir yer tutmaktadır.

Sözün özü “merhaba” yazılarının genel olarak ana fikri sudur: “Bu yazıyı okumasanız da olur. Sadece böyle bir yazarın artık bu dergide yazmaya başladığını bilin yeter!”

Öte yandan bana saçma gelen asıl konu su. Diyelim ki hiç tanımadığınız insanlardan oluşan hiç tanımadığınız bir ortama giriyorsunuz. Konusmaya söyle mi başlarsınız?

Gruba yeni katılan gerzek- Merhaba.. Ben artık sizin gruba dahil oldum. Bundan böyle isten arta kalan vakitlerde sizlerle bu kafede buluşacağım. Yeri geldiğinde espri yapacağım, yeri geldiğinde de esprilerinize güleceğim. Bazi zaman olacak fikra bile anlatacağım. Ama biliyorsanız anlatmayayım tabii., O zaman ben

fikrayi anlatirim, baktim ki biliyorsunuz bir daha anlatmam... Ayrica anilarini arasinda size aktarmaya deger bulduklarimi hiç unutmamaya çalisacagim. Ve bunlari aktarirken konusmama 'hiç unutmam" diye baslayacagim. Böylece anilarimin ilginçligi ve hafizam konusunda size güven vermis olacagim..

Böyle bir salagi hangi grup kabul öder ki.. Normal olani, insanin adini söyleyip bos olan sandalyeye oturmasi degil midir?

Kisacasi (Kisacasi mi? Madem kisasini biliyordun iki saattir ne yaziyorsun?) siraladigim nedenlerden dolayi böyle bir merhaba yazisi yazmadim.

Aslina bakarsaniz siz sevgili' okurlarla nasil bir iliski kuracagimi da bilmiyorum. Kafamda okur - yazar iliskisiyle ilgili soru isaretleri de var çünkü. Okurun kafasinda daginik halde gezinen fikircikleri derleyip toplayan,özneleyen ,tümleçleyen ,yüklemleyen biri midir yazar? Bunu yapabildigi oranda basarili, yapmadigi kadar da aykiri mi sayilir? Yani okur düstündüğünü düsünen yazarı mi sever? Ama bu durum yazarin varligini gereksiz kilmiyor mu? Siz kendi! içinizde halledin, ben niye yaziyorum? Elbette ülkemiz de aykiri olmakla birlikte basarili sayilan yazarlar da vardir ama onlar da sevimsizdirler. Ben hem sevimli,

hem aykiri, hem de basarili olmak istiyorum, ne yapmam lazim?

Okurun tuhaf aliskanliklarindan biri de kimi sözlerin altini çizmektir. Bu durum ise yaziyi daha sonra okuyan kisileri depresyona sokar. Kimse bir yaziyi 'salak olma, bu cümlelere dikkat et' seklinde bir yariyla okumak istemez Bu nedenle alti çizilmeye deger cümleler yazmamaya gayret edecegim.

Iste heyecanlı, hafif utangaç, çokça tedirgin bir 'merhaba yazisinin sonuna geldik. Önümüzdeki hafta bu sayfalarda bulusmak ümidiyle sen ve esen kalın vs. vs. vs...

Neyse...

Hayatin orasinda burasinda gelisigüzel seslendirdigimiz sözler uçucudurlar ama yazinin böyle yetenegi yoktur, yazdiginiz yerde kalir.

Merhaba, ben GÜRBÜZ VURAL..

ekmek, kola, soda ve gazete için...

Bu sabah... Çok erken... Henüz uyanmamisken... Dün gecenin alkol agirligin üstümden atmadan, bir alkaseltzer tabletinden baska hiç kimseyle görüşmeye ha zir degilken telefonun basinda sinir içinde beklemeye koyuldum. Bakkalin telefonu sürekli mesgul çaliyordu. Bir esnafın telefonu mesgul çalamaz, çalmamali dir. Ama çaliyor iste...

— Alo bakkal Hüseyin mi?.. Kimsin peki? Muttalip mi? Ha Hüseyin'in arkadasisin öyle mi?

Arkadasliginizin derecesi nedir? Yani siparisimi sana söylersem Hüseyin'e iletebilir misin? Direkt görülebiliyor musun kendisiyle? Ne demek "anlayamadim?" Madem anlayamayacaksın niçin açıyorsun telefonu? Telefon çalınca kaldırıp alo' demekle iş bitmiyor! Karşı tarafı anlama mecburiyeti var!.. Yanında dilimizi bilen kimse var mı? Hüseyin nerede peki? Ne zaman gelir Tekel'den.. Yani Hüseyin hiçbir şey söylemeden Tekel'e gidiyor ve yerine hiçbir işe yaramayan bir Muttalip bırakıyor öyle mi? Muttalip, sayende telefonumuzu dinleyen arkadaşlar açısından son derece sıkıcı, manasız bir konuşma oldu... Telefonu kapatmasını biliyorsun değil mi Muttalip? O elindeki ahizeyi aldığın yere koyacaksın... Yap bakayım...

Muttalip telefonu kapatmayı basardı. Artık iki tablet alkaseltzere ihtiyacım vardı.

Çok hızlı giyindim. Esifman altına iskarpin giyecek kadar suursuz ve sınırlı bir şekilde asansörü çağırdım. Evet artık kuskum kalmamıştı, tümüyle aksilikler üzerine kurulmuş, sinir bozarak güldürmeyi deneyen bir komedi filminin içindeydim: Asansör bozuktu. Söylemeye gerek yok, altıncı katta oturuyorum. Asansörse zemin katta derin bir sessizlik içinde.

Bu sabah... Çok erken... Henüz uyanmamışken... Önce Muttalip... Ardından asansör..

Apartmanın kapısından çıkacakken, Kapıcı Ruhi... Gözlerinde gecikmiş bir yakıt parası talebi, bende bozuk yok. Benim için o sırada olay yerinde Kapıcı Ruhi de yok... Yürüdüm...

Bir sokak ilerdeki bakkala gitmek zorundaydım. Daha önce bir kez gittim ve bin kez pişman olduğum, çok gereksiz konularla ilgili uzun sohbetlerse Yen geri zekali bakkallayüzyüze geldiğimde basıma gelecekleri anlamıştım ama artık çok geçti. Bes milyonum onun salam kokan ellerindeydi..

Konuşma başladı... Daha doğrusu, O, ben bakkala girmeden önce konuşmaya başlamıştı, ben lafın arasına girdim.

Hayir bakkal, dün gece A Takimini seyretmedim!

Hayir bakkal, Romasız Perihan'i tanımıyorum!

Hayir bakkal, takım tutmuyorum, hükümeti kurma çalışmalarıyla ilgilenmiyorum ve "Yalim" acayip bir isim midir hiç düşünmedim... Ben kola, soda, ekmek ve gazete istiyorum.

Hayir bakkal, Tosak bence iyi bir komedyen değil, espri seviyor hepsi bu...

Hayir, Fatih Terim'in her geçen gün neden daha bir asabi olduğunu bilmiyorum.

Sansal Büyüka bu büyük A meselesini abarttığı için mi Arman Hoca diyor, bilmiyorum.

Hayir sayın bakkal kardeşim ben, günün yarısını televizyon seyredip diğer yarısını da seyrettiklerini diğer seyredenlerle konuşarak geçiren insanlardan değilim. Ben bu ülkede bir azınlık mensubuyum ve bazı haklarım var. Mesela hiçbir şey konuşmadan parasını ödeyerek ekmek, soda, kola ve gazeteye sahip olmak gibi... Lütfen istediğini seyleri...

Hayirhayirhayir ! Beni Sibel Can olayına da karıştıramayacaksın! Ayrıca adliyeye intikal etmiş bir olayla ilgili konuşmak doğru olmaz. Belki inanmakta zorlanacaksın ama (tıpkı Türkçe konuşmakta ve sevimli olmakta zorlandığın gibi) Sibel Canın yakalanmasıyla ilgili herhangi bir fikri olmayan insanlar da var... Tamam belki burada değil ama komşu ülkelerde var. Tut ki Bulgarim ve senden kola, soda, ekmek ve gazete istiyorum, sende Bulgarca gazete yoktur.

Hayir bakkal, dün gece A Takimini seyretmedim.

Hayit Hande Ataizi gerçekten o kadar para kazaniyor mudur bilmiyorum, daha da güzeli bilmek istemiyorum.. Benim özellikle bu tip durumlarda kullanılmak üzere geliştirdiğini ve çocukluğumdan beri özenle sakladığım, nefis, kullanışlı rahatlatıcı bir "BANA NE KARDESİM" adlı bir cümlem var. Sayın Ataizi konusunda da o cümleyi kullandım. Istersen sana da bu cümlemin küçük karesi olan 'SANA NE KARDESİM" i vereyim, sen de bana kola, soda, ekme ve gazetemi ver.

Anlasıldı... Sürekli konuşan bakkala bakıp arada birhihi , tabii canım türünden oportünist sesler çıkarmak ve içimden yukarıdaki satırları geçirmek ise yararı yor... Konusmalıyım!.. Ben de herkes gibi geyik muhabbetinin kapsama alanına girmeliyim! PEKİ BAK KAL KOLLA KENDİNİ!

- EVET BAKKAL EVET!.. BU SABAH SAAT BESE KADAR A TAKIMI'NI SEYRETTİM.. PROGRAM BİTTİ AMA UYUMADIM... SAAT SEKİZE KADAR SENİN DÜKKANI AÇMANI BEKLEDİM... ÇÜNKÜ SEYRETTİKLERİMİ DER HALSENİNLE PAYLAŞMALIYDIM. BASKA TÜRLÜ UYU YAMAZDIM. EVET HEMEN SUNU BELİRTMELİYİM Kİ ROMALI PERİHAN ROMASIZ PERİHAN OLDUGUN DAN BERİ, DÜNYA GÖRÜSÜNDEKİ GELİŞİME BAĞLI OLARAK VİZYONUNDA BARİZ BİR RAHATLAMA VE KESİF BİR GENİŞLEME OLDU VE TABİİ Kİ BU DURUM, SİBELCAN OLAYINDA YAPTIĞI SOK AÇIKLAMALARLA GÜNDEME GELEN NURİS LAKAPLI KİSİNİN DE DİKKA TİNİ ÇEKMEKLE BİRLİKTE, PRESTİJ AİLESİNE KATIL MASINA KESİN GÖZÜYLE BAKILAN JON BENJAMİN TOSAKIN BU KONUDA SESSİZLİĞİNİ SÜRDÜRMEK İÇİN VE KONUYLA İLGİLİ GÖRÜŞLERİNE BASVURMAK İÇİN EVİNE GİDEN MUHABİRLERE EVDE YOKMUS GİBİ DAVRANMASINA, DOĞAL OLARAK BUTUN KUSKULARIN FATİH TERİM ÜZERİNDE TOPLANMASINA YOL AÇTI... ÖTE YANDAN SEDA SAYAN, LÖV, LÖVÜN TER CÜMANI VE ADININ AĞIZDA GEVELENMESİNİ İSTE MEYEN BİR YETKİLİ, HANDE ATAİZİNİN "AZ KAZA NANDAN AZ, ÇOK KAZANANDAN BAZEN" VERGİ ALINMASIYLA İLGİLİ HAZIRLADIĞI VERGİ TASARISI ÜZERİNDE SERT TARTİSMALAR YAPTIKLAR BU ARADA YALIM EREZ NE YAPIYOR? ESİNE HÜKÜMET KURMA İSİYLE UGRASTIĞINI VE EVE BİRAZ GECİKECEĞİNİ SÖYLÜYOR, AMA TELEVİZYONLARIN ANA HABER BÜLTENLERİNDE GÖRÜLÜYOR Kİ KENDİSİ DENİZ BAYKAL'LA GAYET LAUBALİ BİR MUHABBET YAPMAKTADIR... HATTA O KADAR LAKAYTTIR Kİ TOKALASMALARI YIRMI SEKİZ DAKİKA SÜRMÜŞ, FAKAT GÖRÜŞMELERİ ON İKİ DAKİKAYI BİLE BULMAMİSTİR... TABİİ Kİ BÜTÜN BU OLAYLARIN DIŞINDA KALAMAYAN HÜLYA AVSAR BİR KISIM MEDYANIN ETKİSİYLE OLACAK, SERVİSİ KARSILAYAMAMIS VE DEVLET SA NATÇISI OLAMAMİSTİR. YAZAR İSMAIL BESİKÇİ CEZA EVİNDEDİR AMA GÖNÜL YAZAR DEVLET SANATÇISI OLMUSTUR. FAKAT SAYIN EROL BÜYÜKBURÇTAN KU ZEY KIBRIS TÜRK CUMHURİYETİ DEVLET SANATÇILIĞI BİLE ESİRGENMİSTİR. NEDEN BİR NURİ SESİĞÜZELE, BİR BANU ALKANA, BİR SANA YAVRU DEVLET SANATÇILIĞI ÖDÜLÜ VERİLMESİN TESELLİ MAHIYE TİNDE? NEDEN? SORUYORUM BAKKAL NEDEN? PEKİ BÜTÜN BUNLAR OLURKEN SAAT SABAH KARSİ ÜÇ SULARINDA EVİNE GELEN DEMET SENER EVİNİN HER ZAMANKİ YERİNİN İKİ BLOK ÖTESİNDE OLDUGUNU FARKEDİYOR. BU DURUMU KOMSULARINDAN GİZLE MEK İSTİYOR AMA OLAY YERİNDEN TESADÜFEN GEÇMEKTE OLAN SAMDAN MUHABİRİNE YAKALANIYOR VE BÖYLECE, DEMET SENERLE SEVDA DEMİREL'İN AYNI KUAFÖRE GİTTİKLERİ GERÇEĞİ DE SU YÜZÜNE ÇIKMIS OLUYOR. TAM BU SIRADA BULGARİSTAN'DA BİR ÖN SEVİSME SİRASINDA DANYAL LIMAN KİMLİ GİYLE YAKALANAN KİSİNİN, ASLINDA PASAPORT KONTROLÜ SİRASINDA DODİ EL FAYED KİMLİĞİYLE YAKALANMASI GEREKEN SANSAL BÜYÜKA VE EKİBİ OLDUGU AÇIKLANIYOR. VE SİMDİ! BÜTÜN BUNLARIN İSİĞİNDE BANA... EKMEK.. KOLA...

SODA... VE GAZE TE VERECEK MISIN? SORUYORUM BAKKAL BUNLARI BANA VERECEK MISIIIIIIIIIIIN?..

VE PARAÜSTÜ TABII..

Bu sabah... Çok, erken... Henüz uyanmamışken... İçinde kola, soda, ekmek ve gazete olan bir posetle, Kapıcı Ruhinin yanından yakıt parasını sanki yıllık peşin ödemiş bir edayla geçip , altı kat merdiven tırmanarak eve yardım... Artık kahvaltımı hazırlayabilirdim... Tam burada, o tiksindiğim cümleyi yazmak zorundayım: FAKAT O DA NE? Posetin içinde ekmek yok! Kola var, soda var, gazete var ama ekmek yok.. Derhal telefona sarıldım... (Bir süre birbirimize sarılıp ağladık.)

— Alo bakkal Hüseyin mi? Kimsin peki? Muttalip mi? Muttalip, sen telefonu kapat, ben biraz ağlayacağım...

geyik muhabbetinin kökleri

“Anadolu uygarlığın besigidir.. Evet besigidir. Uygarlık orada doğmuştur ama korkarım büyümek için başka yere göçmüştür...

Ludvig Bauhaus

Her yerde hep aynı şeyler konuşuluyordu ve delirmek üzereydim!

Bütün konuşmalar, tanışmalar, kavgalar, tartışmalar, hepsi, hepsi aynıydı... Toplam iki yüz kelime arasında dönüp duruyordu herkes. Toplumun tüm yükü nü bu zavallı iki yüz kelime tasırken, öte yanda binlerce kelime, ambalajı bile açılmamış vaziyette öylece duruyordu.

Neden hayatımız sonsuz bir geyik muhabbetine dönüşmüştü?

Neden her yerde, her zaman aynı şeyler, aynı konuşmalar, aynı kötü espriyeye aynı salak gülmeler vardı?

Sanki valilik ortalama bir günü teybe kaydetmiş, biz de her gün o kaseti yeniden, yeniden ve yeniden seyrediyorduk! Sabah karşılışmalarımız aynı... İsyerindeki ilk pogaça yemelerimiz, ilk çayımız aynı... Her şey, her şey hep aynı... Maç sonrası muhabbetlerde bile en fazla üç ihtimal vardı...

Ve bu ayriliklari birbirine baglayan, upuzun bir geyikmuhabbetiydi ..

Toplumumuzun neden bu kadar geyik muhabbeti ne yatkın olduğunu araştırmaya karar verdiğimde nelerle karşılaşacağımı bilmiyordum. Kendimi sponsor olmayan belgeselci gibi hissediyordum. Televizyonda doğru düzgün bir saatte yayınlanıp yayınlanmayacağını bile belli değildi. Ama inanmıstım. Geyik muhabbetinin köklerinin Anadolu'da olduğunu hissediyordum ve bu gerçeği ortaya çıkarmak için her şeyi göze almıstım. Ama bu çok masraflı ve mesakkatlı bir işti, mutlaka bir sponsor bulmalıydim. Konuyu görüşmek üzere Türkiye Kiraathaneler Birliği Başkanı Saim Köse ile buluşmaya gittim, Sayın Köse beni kapıda görür görmez okeyden kalktı, başka bir masaya geçtik. Aslında sigara dumanından hiçbir şey görünmüyordu, ama seçebildiğim kadariyle önümde bir masa vardı ve Sami Bey çok iyi bir insandı. Böylece bu araştırma için Sen Bezik Brıç Salonu, Kösk Kiraathanesi ve LimanKafe Bilardo Salonu sponsor oldu. (Burada hemen belirtmeliyim ki, Liman Kale Bilardo Salonuna yeni alınan masalarda üç bant oynamanın tadını ancak hakiki bir sevirmede ya da Kösk Kiraathane sinde içeceğiniz hafif bir çayda bulabilirsiniz. Unutmayınız, parasına oyun oynamak yasaktır.)

Bu belgesel çalışmamda Sami Bey'in ve daha birçok isimsiz geyikçilerin katkıları vardır.

Tabiatıyla araştırdığım tüm sonuçlarını burada maalesef aktaramayacağım Sadece geyik muhabbetinin tarihçesiyle ilgili çok önemli bir bulgumu, ilk geyik muhabbetinin nerede, ne zaman, kimler tarafından yapıldığını belgeleriyle birlikte sunmakla yetineceğim.

Bu araştırmamı hayatı boyunca geyik muhabbeti sınırları dışına çıkmamış ve bu uğurda milyonlarca sigara tüketmiş isimsiz yığınları adıyorum.

Geyik Muhabbetinin Tarihçesi

1951 yılın mart ve nisan ayları boyunca simdiki Boyabat'ın güneyindeki antik adıyla Fontelissus bölge sinde, Alman Arkeolog Ludvig Bauhaus önderliğinde ki ekip bir kazı çalışması yaptı.

Bu bölge M.O. 721 yılında yoğun bir nüfusa sahipti ve tahıl ürünlerinin toz haline getirilmesi işiyle uğraşan yöre insanı -kesin olmamakla birlikte Mrikyalılar asla siyah renkte bir şey giymezdi. Zira siyah giysiler hızla un lekeleriyle kaplanırdı ve Mrikyalı bunu Bugday Tanrısı Firrin'in lanetine yorarlardı.

Arkeolog Bauhaus dönemin çok ünlü müze müdürlerinin bile dikkatini çekmiş, hatta bazılarıyla yakın dostluk kurmuş başarılı bir bilim adamıydı. Örneğin New York Metropolitan Müzesi Müdürü Charles Overlock ile hemen her hafta sonu buluşup golf oynadığı ve yenilenin hesabı yüklendiği, arkeoloji çevrelerince bilinen bir gerçektir

Bauhaus ve ekibi nisan ayının yirmi dördüncü günü bir mağarada, resimli bir duvar yazısı buldukların da hayretlerini gizleyecek yer bulamamıştı. Mağaranın duvarına çizilen iki insan, bir masa başında oturmuş SiKALIN (biraya benzer, arpa maltından yapılan bir içecek) içmekteydi. (Bu hiyeroglif su anda Berlin Şehir Müzesinin bodrum katında kalorifer dairesinin girişinde durmaktadır.)

Burada önemli olan ve kazı heyetini hayrete düşüren , resimden çok resmin altındaki yazıydı. Çünkü bu yazı sadece resmedilen iki insanın ve muhtemel bir de resmi yapan kişinin bildiği şifreli bir dille yazılmıştı.

Ludvig Bauhaus bundan sonraki hayatını işte bu yazıyı desifre etmeye adanmıştı. Bauhaus bu kazı çalışmasından yirmi gün sonra hayata gözlerini yumdu ve hayat da bu olaya göz yumdu. Ancak insanlık ve özellikle Anadolu tarihi açısından bir devrim niteliğindeki buluşu hala bizim için değerini korumaktadır.

Bauhaus sonuçta yaziyi desifre etmiş ve tarihteki ilk geyik muhabbetini gün isigina çıkarmıştır.

Bauhaus un bulgularına göre resimdeki iki insan arasındaki konuşmayı aktaran yazının meali şöyledir:

(Uyan: L.B.' nin çevirisi size biraz garip gelebilir, çünkü L.B. çok az Uygur Türkçesi biliyordu. Ama bu yüzden tatsizlik çıkarmanın gereği yok, ben sizin için bir kez daha çevirdim.)

1. Geyikçi: Yabeladurhakakutungyaseanmayız ...Pizara birçikayursung harsayitaspehası ..Senradugilip ey ustalar !Bi sefirnih ularlar!..

(Ya birader, hakikaten yasanmaz!. Pazara bir çiki yorsun her sey ates pahası!.. Sonra da gelip oy isterler. Bu sefer nah alirlar!..)

2. Geyikçi: Yabasver tikmakafangugardisim !..

(Yahu bos ver, takma kafana kardesim..)

1. Geyikçi: Nisitikmamgardisim !.Serrefsizim benolacagum , sumamalakatun basinda, her seyi ikidolin gende hallederim!.

(Nasil takmam kardesim!. Serefsizim ben olacagim su memleketin basinda, her seyi ikidolingende halle derim -dolingen, o dönem kullanılan bir zaman birimidir-. Birdolingen yaklasik olarak on yedi saliseye karsilik geliyor.)

Evet bu konuşma böyle sürüp gidiyor. Fakat bizim elimizdeki metinde bu kadari çevrilmiş. Çünkü Ludvig Bauhaus bu konuşmadan fena halde sikilmiş ve hayata veda etmiştir. Metnin tamamını okumak iste yenler Sen Bezik Briç Salonu'nda bulabilir. Not: Sine bes yayinimiz vardır.

hijyenik asklar

Amacim hep komik seyler yazmakti... Hayati çekilir kilmak için yanima biraz mizah almistim... Fazlasini size verecektim... Yolda yersiniz diye... Yasarken...

En kizdirici durumlardan bile kakhaha elde edecektim. Gülecektiniz ben kizdikça... Derin çeliskilerle eglenecektiniz.

Manik tarafimi sunacaktim size, depresifligimden sakinacaktim sizi. Ben Gürbüz Vural'dim çünkü... Tam bir "özel isim" bile sayılmayan... Adimin ilk harfinin büyük yazilmasi beni özel isim yapmaya yetmiyor çünkü "ismini ilk kez duyduğunuz ama hepinizin tanidigi" ve sanal hayatlarımıza sunulan bir gölgeydin ben...

Nasil ve neden bir veda ikliminde yazıyorum bu satırları bilmem... Dedim yadepresif tarafıma denk geldiniz iste...

Neden bugün böyleyim bilmem...

Belki de bir ocak ayının olmadık bir çarsambasında beklenmedik bir güneş çıktı ortaya, ondandır... Hava çok güzeldi ve ortada komik bir şey yoktu.

Hava nasıl güzel ve ben nasıl depresifim ...

İyi havalan sevmez sairler.

Yağmur çocuğudur onlar...

İyi havalar iyi gelmez has sairlere... Orhan Veli'nin "mahfını" hatırlayın... Ve bir de simdiki planlı hijyenik sevda karikatürlerinizi düşünün.

Her şey daha önce yaşanmış... Kullanılmış ilişkilerdeki ikinci el ucuzluğunu ask zannediyoruz... Hayır o sözler söylendi... Hayır o sarkıya ağlandı daha önce... Hayır o çiçekler birer pahalı kliseden ibaret... Kırmızı gül ask demekmiş! Yok ya? Bütün asklar aynı şey demek değil ki! Sarı gül ayrılık anlamına gelirmiş! Hadi oradan! Kim uyduruyor bunları! Hangi çiçek toptancısı isim verebiliyor binlerce sairin milyon yıldır adlandıramadığı seylere?

Aski, ayrılığı, sevdayı sairlerden daha kolay anlatıyor çiçekçiler! Parasını ödeyin yeter... Doğum günlerini, evlilik yıldönümlerini bir hafta önceden hatırlayın yeter... Yerli yerinde olsun kliseleriniz... Sarabınız ve mumlarınız hazır olsun... Sevmek için iyi bir yürekte çok aksesuarlarınızın tam olması önemlidir...

Ben bu "özel" günleri hep unuttum... Yani mart ayının herhangi bir günü "birlikte olduk" diye sene-i devriyesini neden kutlayalım ki? İnsan nasıl berbat bir duruma düşer bazen... Eve girersin, ışıklar söndürülmüş, mumlar yanmaktadır... O saniye anlarsın, o gün senin unuttuğun, bir "özel" gündür... Allah'im neydi bugün? Ayın kaçiydi? Daha da önemlisi hangi aydayız?

Hep küstüler bana hayatım boyunca...

Sevmedim, sevdiysem de önemsemedim zannettiler...

Yanıldılar... Seviyordum, önemsiyordum Önemsemediğim, daha doğrusu anlamadığım kliselerdi. Sevdam fazla sadeydi. Aksesuarlarım eksikti. Hala da eksiktir...

Ve simdiki sevdalanmalar fastfood hızında... Hızın içinde yitirilen güzelim bir yavaşlık... Daha yavaşlık eskiden... Demleyedemleye konuşuyor, seviyorduk... Hemen sevismiyorduk... Karpuz yemek için efendi gibi temmuz ayını bekliyorduk.

Yetimdi gecelerimiz. Sigaralara zulüm, kül tablalarına yük... Etimizden alıyorduk etimizin tadını. Seviyorduk. Sevisiyorduk. Bazen sadece sevismeyi seviyorduk.

Kalabalık geceleri bekleyen yalnız kahvaltılar için hep acele ediyorduk. Yağsız beyaz peynir tadında ilişkiler kuruyorduk. Seviyorduk. Sevmeyi seviyorduk. Bazı elele yürüyüşlerde keske yağmur yağsın istiyorduk. Hangi sevda için üstüne yağmur yağsa, biz onu ask belliyorduk.

Hijyene önem vermiyorduk. Beyaz çarşafların üstündeki lekeler askerimizin haritalarıydı. Hangisi biz, hangisi yavru vatan oradan anlıyorduk.

Bekliyorduk... Kantinde, durakta, evde... Bir sevda enstitüsünün eksterne öğrencileriydik. Devam mecburiyetimiz yoktu.

O zaman çıkan hangi kaset Samatya'ya anlamlı ve askeri kiliyorsa onu dinliyorduk. Biliyorduk ki o şarkıyı altı yıl sonra duyduğumuzda bir Samatya sevismesini yeniden yaşayacaktık...

Parasızdık. Paraya para demiyorduk. Para kendini bir şey zannediyordu ama biz ona ismiyle hitap ediyorduk. Kimde varsa ondan harcıyorduk. Sevda girişimlerimizden para üstü almıyorduk.

Kirliydik. Ter kokuyorduk. Ülke sorunlarını konuşarak sevismelere yol açıyorduk. Ülkemizi ve tenlerimizi seviyorduk.

Çok ağlıyorduk sonra. Adam gibi, aşık gibi, sarhos gibi ağlıyorduk...

Tarihi geçmiş gazetelerin üstüne seriyorduk neyimiz varsa... Kitaplarımız, parasızlığımız, sevdalarımız, türkülerimiz...

Sonra söndürdük sigaralarımızı ekonomi sayfasının hiç okumadığımız bir kösesine, ayrıldık... Kaçta ayrıldık şimdi hatırlamıyorum ama ayrıldık!

Yürüdü zaman sevdasızlığımızın üstüne.

Unuttuk!

Kusku, sorumluluk, tedirginlik ve hesapçılıktan oluşan yeni bir arkadaş grubu... Ve bir durumu önceden bilmenin paslı rehaveti... Şimdi elimizde kalanlar bunlar.

Sonunu bildiğimiz sevismelere baslamıyoruz artık. Koku bizi uzaklaştırıyor. Kokularımız birbirine düşman. Hijyene önem veriyoruz ve çarşaflarımız sakiz gibi.

O güzelim lekeler yüreklerimizde kaldı...

kendini dolandırmak

“Yalan söyleyebilen tek canlı türü insandır.

Zaten bu sayede canlı kalabilmektedir.”

T.S.Anghut

Hep büyük kentlerin birinde ve en çok da en az yaşadığımız İstanbul’da cadde üstü bir evimiz olmasını diliyoruz... Kulagimizin dibinden taksiler geçsin istiyoruz. Gürültü bize anlaşılmaz, tuhaf bir güven duygusu veriyor... En çok sessizlikten korkuyoruz... Bir insanla yan yana ve uzun uzun susabilmemiz için dost olma şartı arıyoruz. Yoksa rahatsızlık veriyor bize bütün sususmalarımız .

Ve ana caddeye ne kadar yakınsak o kadar prim yapıyoruz. O oranda fazla kira ödüyoruz pencerelerini bile doğru düzgün açamadığımız, balkonlarında sadece tursu bidonlarımızın oturduğu evlere... Ve zaten hayatımızı “zamanında surada bir ev vardı, alamadık” üzerine kurduğumuz ve hiçbir tarihi fırsatı zamanın da değerlendiremediğimiz, o zamandagibi olan yerlerin sonra “mükemmel” caddeler haline geleceğini öngöremediğimiz için ve kaçırdığımız fırsatlar berberimizle yaptığımız geyik muhabbetlerine meze olduğu için ve hepimizi zamanında Gençlerbirliği ’nden ya da Fener Genç’ten istedikleri ama biz gitmediğimiz için kendimizi dolandırmayı meslek edindik. Aramız da babası zamanında trilyoner olmayı iskelememiş hiç kimse yok. Hepimizin aslında futbola asiri bir ilgisi ve anormal bir yeteneği vardı ama ah o babalarımız, bizim Pele olmamızı istemediler. Ağaç yasken egiliyordu ve babalarımız bizi yas odunla dövüyordu... İşte bu yüzden kendimizi dolandırmayı meslek edindik.

Evlerin caddeye bakan taraflarını boyayıp arka cepheyi boş veriyoruz. Çünkü hayat caddedir ve asil caddeden geçenlerin gördüğü önemlidir. Biri yanılıp arka plana takılmissa zaten hayatımızın dışına çıkmıştır. Halihazırda iki boyuta ancak yetiyor dimagimiz ve boyamız. Çünkü biz hayatımızı baskasının gözüyle seyrediyoruz. Dudagımız inceyse uyduruk rujla kalınlastırıyoruz, göğüslerimiz ufaksa palavracı sutyenler takıyoruz... O sutyenlerin televizyonda açığa çıkaran reklamı yapıyor... Alınıyor, satılıyor, takılıyor... Yani yalanın yalan olduğu açığa çıkıyor ilan ediliyor. Bunu alırsanız herkesi kandırabilirsiniz deniyor. Ama gece olup da iş sevisime iklimine döndüğünde acı veya küçük gerçek kabak gibi meydana çıkıyor. Kimse kimseye göğsünü geregere göğüslerini göstermiyor. İşte bu yüzden kendimizi dolandırmayı meslek edindik.

Ankara’dan Esenboga havaalanına giderken gece konduları göreceksiniz, sakın sasırmayın... Ve baskentimize gelen yabancıların ilk gördüğü manzaranın o gece kondular olduğunu düşünüp hayıflanacaksınız...

Askeri cunta o işin çaresini bulmuştu. 12 Eylül’de bütün evler beyaza boyanmıştı. Devlet toplu konut

yapamiyorsa o vakit beyaza boyar! Bu kadar basittir! Çünkü beyaz her şeyi aynılaştırır nefis bir rengimizdir ve temizliği her yerde en güzel şekilde temsil etmiştir. Yani emeklilerin kuyrukuna çare bulunamazsa devlet ‘tek sıra’ yapar... Sorun çözülmez ama en azından düzgün bir kuyruk olur... ‘Düzenlilik’ bizim için her şeyden önemlidir. iste bu yüzden...

Örneğin siz hiç Taksim’in orta yerindeki Atatürk Kültür Merkezi binasının arka cephesini gördünüz mü ya da İstiklal Caddesi’ndeki binaların birçoğununkini?

Sanki arka sokaklar yalnız kediler içindir. Hep yasadışı, hep boyasız, hep terk edilmiş. Çünkü daha çok insan geçer ana caddelerden... Bu yüzden kalabalığa yedirir gürültüye getiririz her bir şeyimizi ... Bir şeyin gerçekten ‘öyle olması’ önemli değildir zaten, ‘öyle sanılsın’ yeter. iş ki dekorumuz sahibi olsun.

İste bu yüzden sohbetlerimizdeki kahve tadı eksildi. Çetlesiyoruz artık. Teknolojik bir yeniliği gerici bir şekilde kullanmakta bizden iyisi azdır nasılsa. Artık geyik muhabbetlerini kahvehanede değil de son model bilgisayarlarda yapıyoruz... Olmayan bir isimle, olmayan bir yerde, olmayan bir sohbet yapıyoruz ama bunun gerçekliğine inandırıyoruz kendimizi...

Oysa güneş gözlüğü bile (göz bebeklerini sakladığı için) gerçek bir tanışmaya engelken, bu sanal kandirmacaya fit oluyoruz. İste bu yüzden kendimizi dolandırmayı meslek edindik...

Hep baskalarının bozuk gözleriyle (kimi uzagı, ki mi gözünün önünü göremeyen) seyrettik hayatımızı! Caddeye bakan tarafımızı parlattık da arka cephemizi bastan savdık. Misafir odalarımıza yığdık saray tipi koltuklarımızı ama bütün zamanımızı televizyon odasındaki çoktan ölmüş çekyatın üstünde zayi ettik.

Hiç tanımadıklarımıza peygamber sabri gösterdik ama en ‘sevdiğimizimizin en küçük kusurlarını bile bağışlamadık Belki de, ‘sevdiğimizimizin o küçük kusurunu örtecek ya da büyükmüş gibi gösterecek bir sutyeni yoktu ve bütün kusuru buydu. Ama biz hemen, sen bunu nasıl yaparsın, dedik... Sana yakıştıramadık... Senden ummadık... Dostluğumuzun caddeye bakan yüzünü sık sık yıkamamız gerekiyordu. Dostlarımız bizden tavlayıcı sahtelikler bekliyordu. Evcil yalanlar besledik saksılarımızda... Ve en sık söylediğiniz yalan suydü; Biliyorsun ben daha iyi bir insanım... Hiç dinlememlanganadık söylerim!..

Zaten hepimiz daha iyimiz değil mi!.. Heplanganadık söyleriz gerçeği, karsımızdaki kim olursa olsun! Hep televizyonda belgesel yayınlansın isteriz değil mi?

Tabii tabii ... Bu söylediklerinize siz inanıyorsanız, sizin bir itirazınız yoksa size, benim için sorun yok...

Ve iste bu yazıyı da hiçbiriniz üstünüze almadınız... ‘Öyle yapan çok’ ama siz öyle yapmıyorsunuz değil mi?

Çünkü kendinizi dolandırmayı meslek edindiniz!

Mesleğin erbablarından biri de bu satırların yazarıdır elbette.

o geceler... o sabahlar...

Geceydi. Havada kardes bir serinlik vardı. Genç sayılmayacak kadar çocuk, çocuk sayılmayacak kadar kaygılıydık.

Ay isiyordu... Sohbetimizin kiyisından bir deregeçiyordu . Ayın suyla öpüştüğü yerdeydik.

Geceydi... Ürperiyorduk... Kanli heyecanlı insanlar degildik, bir roman okurunun düs kahramanlariydik. Bizi yazanın kim oldugunu hiçbir zaman bilemeyecektik...

O dagların arkasında baska bir dünya olduğundan, aska duyduğumuz asktan, uzak dokunuslardan, çaydan, ölümlerden, suya karisan ay isigından, ayın suya muhtaçliğından, tütünden ve gidenlerden söz ettik...

Çünkü geceydi. Çünkü tenimizi bir bebegın süt disleriyle isiriyordu soguk. Çünkü yüregimizin saati itiraf zamanini bagiriyordu.

Birbirimizin yüzünü görmüyorduk ve bu yüzden yalan söylemeye dilimiz varmiyordu.

Evet yenilmistik... Evet kendi sahamızda... Biz hep iyi seyler olsun istemistik. Biz herkes bizim istedigimizi istesin istemistik. Kurtulusa giden yolu biliyorduk ve herkese tarif etmek istiyorduk. Aslında çok basitti... Bu yolu dosdogru takip ettin mi varacaktin ama kimse bizi dinlemiyordu. Sesimizin volümü yetmiyor her halde diye düşünüp bagirmaya başladik. Tek basına bagirmek ise yaramayınca, ikimiz, üçümüz, binimiz, milyonumuz (aslında hiç milyon olmadık) bagirmaya başladik. Susun dediler, susmayiz diye bagirdik. Susun diye bagirdilar, biz susmayiz diye bagirdik.

Bir de baktik ki herkes avazi çıktığı kadar bagiriyor ve kimin ne dedigi anlasilmiyor.

Iste böyle seylerden söz ettik...

Biyıklarımıza asilmis erkek bir geceyi yumusak tenli bir sabaha kavusturmak istiyorduk.

Hani o darbe sabahi odagkentteki yatili okulun penceresinden disari bakıp gülümseyen “siyasiler” vardı ya, hani iki gün sonra cemsecemse Diyarbakir cezaevine götürülen ve kimi bir daha hiç geri dönmeyen, kimi “keske dönmeseydi sözüyle anılan, kimi İsveç’in buzuluna karisan...

Iste onlardan söz ettik...

“Bilmiyorum anne, birkaç gün tutup birakacaklarmis diye duyduk ama...”

Birakmadilar...

Hepsini tektek tanirdik, iyi insanlardı... Çocuk gibi güler, çocuk gibi kızarlardı... Ölmeselerdi iyi olurdu, iyi ölmediler çünkü. İyi insanlar en azından iyi ölmelidir... Çünkü hakiki bir iyilige ermek zordur. Ekmegin kösesini baskasına sunmak... Sahici bir insan gibi tokalasmak... Hiç oynamadan herkese “merhaba” demek, “Kolay gelsin hemserim” demek zordur...

Ama iyi insanlari öldürmek kolaydir. Çünkü senin için kolayca gidebilirler ölüme... O bahiste ne siyasi görüstür önemli olan, ne de kurtulus türküleri... Ne de sert bir mukavva makamında söylenen marslar... O seni sevdiği için, senin için, sizin için iyi bir insan olmanın raconundan ölür... Ya da bir kere de senin için ölür, ne olur yani?

Iyi insan, iyi insan olmaktan vazgeçmedikçe kimse yi öldürmeyi düşünmez. İyi insanın içindeki iyiyi öldürmesi zordur. Kiyamaz içindeki çocuğun öfkesine... İyi insan kimseyi öldürmez, kendisini öldürenleri bile.

Iste bunlardan söz ettik...

Kahramanların mağdur olduğu, mağdur olmaktan başka vasfi olmayan zavallıların ise kahraman sayıldığı, pis ve uzun ve karanlık geceyi adil bir sabahakavusturniaya çalışıyorduk.

Geceydi... Soguktan kamasıyorduk... Oayisiksiz gecelerden söz ettik. Dere konuştuklarımızın kiyisından geçmeyi sürdürüyordu.

Hiç sevismemişlerdi. Belki de bu yüzden ölçüsüz ve saldırgan bir sehvetle sevisir gibi dövüyor ya da dayak yiyorlardı. Onlar “mavzerlerine sevdaliydi...” Ama mavzerler onları hiçbir zaman sevmədiler.

Kahramanların masturbasyon yaptığı pis ve uzun veayisiksiz bir geceyi namuslu bir sabaha kavusturmaya çalışıyorduk.

Sonra siirle fazla samimi bir gece olusundan midir bilinmez, olmadık şeylerden söz ettik... Ipe sapa gelmez şeyler iste... Ne bileyim bir kusun sessiz yankisiz ölümü (ne çok kus ölür değil mi Türkçe siirlerde)... Yalan bir sarkinin listelerdeki hızlı tirmanisi... Ve ayrılık tan söz ettik elbette... El degmeden hazırlanmış, küvözde itinayla büyütülmüş, rüstünü belgelerle ispat etmiş bir ayrılıktan. Ne saçmadır ayrılık konuşmaları ve ne çok yalan söyler ayrılanlar. Ağzlarında, yanlış tarif edilmiş bir adresi boş yere arayip duran, yorgun ve sakin ve sınırlı kelimeler vardır sadece...

Sonra dedik ki, yahu ne çok ayrılan ne çok asik olan var bu naylon kafiyeli sarkılarda... Hatta bazılarında giderken alınan verilen mektuplardan bile söz ediliyor utanmadan. Hala mektup yazan kaldı mı ki?

Hakiki bir sevdai kendi yazısıyla saman kagıda nakseden kaç kişi kaldı? Artık yazı, bütün romantik işaretleriyle birlikteterketti bizi... Oysa o tırnak isareti ki hangi sözü içine alsın sahane bir tebessüme teslim ederdi.

Artık silik faks metinlerine yazılan eğri büğrü asklar dönemi başladı. Kursunkalem arasan bulamazsın hiçbir cebin mahremiyetinde... Şimdi kursunkalem geçirmez asklar zamanı...

Iste bunlardan söz ettik...

Dedim ya geceydi... Havada arkadaş bir serinlik vardı. ihtiyar denemeyecek kadar acemi, genç sayılamayacak kadar karamsardık... Ve sabahını kovalayan karanlık ve pis ve uzun veayisiksiz gecelerden söz ettik. Sonra...

Sonra galiba tütünümüz bitti, vedalastık.

Sabah mi? Henüz olmadı...

iyi, kötü, salak...

Biliyorum, çoğunuz iyi insanlarsınız. Bu yüzden hep kötüler kazanıyor zaten.

Birçok kötü, hatta alçak tanıdım. Çoğu neseli insanlardı. Hiçbirinde çekingen bir ruh haline rastlamadım.

Kötüler atak, iyiler pisiriktir.

Etrafinıza bakın, en heyecan verici, en eğlenceli insanlar hep sahtekarlardır. Hepsi paldır küldür konuşan, ağız dolusu gülen insanlardır. Çünkü sahtekar, sempatik olmak zorundadır. İyinin böyle bir mecburiyeti yoktur. İyi, sikicidir.

Kadınlar “iyiler”edegil, güvenilirmez erkeklere asik olur bu yüzden. Zaten ask denen altüst olusla ancak bir üçkagıtçı basa çıkabilir. Askın tadını çıkaramaz iyiler. Onlar sarılıp sessiz bir uzanmayı ask zanneder. Tekdüzedirler. Yavastırlar. Kadınlar da dertlerini onlarla paylaşıyor ama gidip bir güvenilirmeyle sevisirler.

Tutku kötülerin isidir.

“Sessiz ve efendi bir insan” cümlesiyle tanımlanan bir iyilik kolaydır.

Sahtekarlık daha zordur, maharet ister. Zeki, hızlı ve atak olmalıdır. Enerjiktir.

(Tabii “kötü” kötüler konumuz dışındadır. Yani hem salak hem kötü olmaya çalışanlar için düşünmeye, yazmaya değmez.)

Üçkagıtçı... Sahtekarın en sempatik, en başarılı şekli. İyi bir hatıptir o. İnandırıcıdır. Konuştuğu zaman etrafındaki tüm “iyi ve dürüst” insanlar ağzının içinde kaybolur. Hem çok iyi fıkra anlatır hem hüznün tüm renklerinden haberdardır. Kahkahasında pırzola tadı, hüznünde bazen ölümün sesi vardır. Adam başarılıdır. Yeteneklidir.

Iyilik kolaydır Kötülük maharet ister.

İyi olmak için kimseye kötülük yapmamak yeterlidir. Ama kötü olmak için daha çok çalışmalısınız!

İyi, kötü karşısında güvensiz, enerjisiz, çaresizdir. Filmlerde bile iyi, kötülemeden kötünün hakkından gelemez. “Yeminini bozar ve kavgaya girer. Oysa kavga kötünün mesleğidir asıl. Biz “iyi” seyirciler perdedeki iyi adamımız kan döktükçe rahatlarız. Ve iyi kötüyü yendi diye seviniriz. Oysa artık hepimiz kötüyüzdür filmin sonunda. Hatta biz “kötü”den daha çok insan öldürmüştür.

Bir iyi için en zor olan, kötüye “sen kötüsün” demektir. Çünkü iyi, utangaçtır. Hirsıza “hirsız” diyemez. Kötünün yerine utanır, sahtekarın yerine yüzü kızarır, hirsızın yerine yerin dibine geçer... Bu sırada kötüler, sahtekarlar, hirsızlar deli gibi eğlenmektedir. Çünkü onların yerine utanan, sikılan, yerin dibine geçen birçok “iyi” insan vardır.

Kötünün en büyük avantajı iyideki kahrolası utanma duygusudur.

Bu duygu iyiyi öylesine zayıf düşürür ki ağızını açıp bir kelime söyleyemez. Halbuki öylesine kararlı çıkmıştır ki kötünün karsısına. Her şeyi açıkça söyleyecektir. Basına geleceklere göze almıştır! Ama olmaz. Yapamaz.

Çünkü iyiler korkaktır.

Çünkü iyiler herkese acır, en çok da kendilerine.

Susmak, anmak, utanmak, korkmak... Farkında misiniz, ey iyi insanlar, ne kadar sikici şeylerle uğraşıyorsunuz! Kötüler kazanınca da sasırıyorsunuz!

Babalarımız iyi insanlardı ve bize de iyi olmamızı öğütlediler.

Biz de iyi insanlarız.

Ve çocuklarımıza aynı şeyi öğütüyoruz.

Hepimiz kötülerin yanında çalışıyoruz.

Haydi iyi insanlar!

Haydi sessiz, efendi, sikici, korkak, utangaç ve iyi insanlar! Çalışın!

Kötülerin size ihtiyacı var!

hos geldiniz

Hos geldiniz... Sevgili eski sevgililerim. Kiminizi on yıl önce bir aksamüstü, Dolmabahçede bir çay bahçesinde kaybetmişim, kiminiz beni bir yaz günü cehennem sıcaklığında, Bodrumda delirtmişsiniz. Çok güzel, çok berbat şeyler yaşadık sizinle. İçinizden bazıları sevmeyi öfkeyle yapılan bir iş sanıyordu. Ağlıyor, kızıyor, hatta bazen küfrediyordu. (Tanrım bazı küfürler bir kadını nasıl bir çöplüğe dönüştürüyordu.) "Madem bırakacaktın beni, niçin bağladın kendine" demisti. Ben susmuştum. Bir ölüyle konuşamazdım. Susuyordum. Susmanın tüm çeşitlerini biliyordum nasılsa ! Ama hiçbiriniz sevmediniz sususumu.

Hos geldiniz..

İsim vermek istemiyorum ama içinizden bazılarını öyle çok sevdim ki, o kadar askı koyacak yer bulamamıştık ilişkimizin içinde. En büyük sorunumuz da buydu zaten. İlişkimizin içi öyle abuk sabuk şeylerle doluydu ki... Öfke, kiskançlık, liderlik yarışında kullanılacak delici cümleler, küçük yalanlar, büyük yalanlar, orta boy yalanlar, açılınca yatak olan yalanlar, açılınca sorun olan yalanlar.. İlişkimizin içi tika basa doluydu. Askimizi koyacak yer yoktu.

Hos geldiniz sevgili eski sevgililerim. Kabul ediyorum, bazılarınıza haksızlık ettim. O beni kadın gibi sevdi, ben onu akraba gibi oksadım. Suskundum. Suskunluğuna siirsel anlamlar yükledim. Oysa o, ruhunu

benimkine katik etmistti. Onun içimde eriyip kaybolusunu seyrettim. Erkekligimi onun nefesiyle sisirdim. Artık o iliskinin içinde yalnizdim. Arkadaslarimla otururken yan sandalyeye montumu, gzlgm ve onu koyuyordum. Sonra kalkiyordum ve ben bazen onu ve gzlgm unutupordum. Ki müessese bile unutulana esyalardan sorumlu degildi. Eve dnslerimizde siradan seyler konusuyorduk. Televizyonun ailisi, tüpün hala degistirilmemis olması, kapiçinin verilen is - Enerji savsaklamasi ve kökeni bir türlü anlasilamayan bir yorgunluk... Birbirimizi yoruyorduk. Ben artık fikralarimi baska kadınlara anlatiyordum. nk o hep sini ezberle biliyordu. Ve ben fikraya basladigimda bos tabaklarla birlikte mutfaga gidiyordu. Ben bir süre sonra onunla degil, fikralarima gülen kadınlarla sevismek istemeye basladim. Dogrusunu söylemek gere kime -ki ogu zaman gerekmez- bazi bu esit sevismelerim de oldu. Ama o zaman da hizla kosup ona sarildim. Kus agzında dudakları titredi. rkek kanatlar gibi. Onu yle çok seviyordum ki asik olmaya yregim yaniyordu. Sevgiyle sinirli tutmak istiyordum. Askın vahsiliginden sakinmek istiyordum. nk ask, iki sevdalinin ktlgn sinirinde tutkuyla bulusmasiydi. Yorucuydu, tehlikeliydi... Ama o asik olamayacak kadar kirilgandı.

Ve ben hep baska kadınların agzında erittim agzimin tttn kokusunu...

Neyse.

Hos geldiniz...Ooo ... Sen de mi geldin? Senin ne isin var bu iyi insanların arasında? Sana söyleyecek çok fazla sözüm yok. Öyle hızlı irkinlesiyordun ki, ilk grdgm4e basımı aklıma dar eden gözlerin bir an da iki dipsiz kuyuya dnsebiliyordu. içine girenler ıkamiyordu bir daha. Bir sürü ol seveda yatıyordu içindeki bataklıkta.

Neyse... Tatsizliga gerek yok. Madem ki bu gece hepiniz buraya beni görmeye geldiniz, madem ki hepinize bir ömürlük ikram sunmuslugum var, hos geldiniz sevgili eski sevgililerim. Biliyorum hepiniz biriciksiniz. Bu ogul tanımlama rahatsız ediyor hepinizi. Hiç biriniz eski sevgililer’ grubu içinde anılmak istemiyorsunuz ama hep birlikte gelmissiniz iste. Yapacak bir sey yok.

Elbette pis islere de bulastik bazılarınızla. Yanlis zamanlarda yanlis seyler söyledik birbirimize. Ama hiç birinizin yüzünü silemedim yregimden. Hibirinizin fotografını atmadım mesela. Yasadıklarımı hep tasımak istedim sonrakilere. Hepinizin adımı ggsme isledim ve tasıdım ggsmde muska gibi... Bir tek sen hariç. Ki, buradaki herkes de biliyor ki en çok seni sevdim. Ben seninle her sey i göze almıstım. Ama şimdi belki de ilk kez bir fotografi yakacağım. Hangi fotografi biliyor musun? Hani sen ve ben... Hani bir yazlık ikindisinde... Hani ellerin ellerimle kardes, teninde sehvetli bir bronzlasma, birbirimize bakıyoruz... Birbirimizin ta içine bakıyoruz Iste o fotografi yakmak isti yorum şimdi. Hayir yalan syledigin için degil. Hayir baska sarilmalara aceleyle kostugun için de degil. Yakacağım o fotografi, nk fark ettim ki sen orada bana bakmiyorsun. Iste bu yüzden. bende yasadigim bir seye ilk kez zarar verme dürtüsü uyandırdigim için. ilk kez iriliplak bir pismanlik duygusuyla yüz yüze getirdigin için yakmak istiyorum senden kalan ne varsa. Fotografların, gülüsün...

Neyse...

Hos geldiniz sevgili eski sevgililerim...

kurtarılan

Her yan patlıyordu. Bazen arabalar, bazen dükkanlar, bazen bizzat insanlar...

Insanlar insanlari kurtarmak için insanlari öldürüyordu...

Insanlari kurtarmak için insan öldüren insanlari öldüren insanlar vardı..

Her tür öldürmeye, hatta insanlari kurtarmak için insan öldürenlerin öldürülmesine karsi çıkan insanların, ölümü herkesten çok hak ettigini düşünen insanlar vardı..

Bütün bu insan öldürmeler insanlari kurtarmak içindi.

Bir gün insanların kurtarmaktan vazgeçeceği düşüncesi tek kurtulus umudu olmustu.

Ama bu bir türlü gerçekleşmiyordu. Çünkü insan oğlu dogan, büyüyen, kurtaran ve öldürülen bir canlı türüydü. Kurtarmadan yasayamıyordu. Kurtarmaya kalkınca zaten yasayamıyordu.

Kurtarilmek istenen insan tipine genel olarak “masum insan veya ‘kurtarilan’ deniyordu. Bir Kurtarilanin ortalama ömrü yaklaşık elli ile altmış yıl arasında değişiyordu. Ancak genellikle bu yaşlara yetmeden herhangi bir kurtarici tarafından öldürülüyordu. Kurtarilan ’in temel özelliği herhangi bir kurtulus hareketine dogrudan katılmamis olmasıydı. Onu masum yapan özelliği iste buydu. Kurtarilanin görevi legal ya da illegal bir kurtariciya bir biçimde yardima olmakti. Ya gidip kendisini bu hayattan kurtaracak bir partiye oy veriyordu ya da yasadisi bir baska kurtariciya yardım ve yataklık ediyordu.

Kurtarilani bütün kurtaricilar çok seviyordu. Her şey ama her şey Kurtarilan içindi. Kurtarilan kurtaricinin canından bile azizdi. Herhangi bir kurtarici Kurtarilan için gözünü bile kirpmadan ölebilir veya öldüre bilirdi.

Kurtarici ise aslında hayata bir kurtarilan olarak başlayan ama kurtulus umudunu yitirdiginde kurtarici olan bir insandı. Önce kurtulusa giden en iyi yolu gösteren kitaplar okuyarak ise basliyordu. Önder kurtaricilarin yazdığı kitaplar ona isik tutuyordu ve çoğu zaman o isik çapi ve markasi değişen bir silahi aydınlatıyordu.

Bir kurtariciyi kutsal ve üstün yapan temel özellik ölümü göze alabilme cesaretiydi. Bu özellik onu siirsel hatta bazen efsanevi bir kişilik haline getiriyordu. O halk (yani kurtarilanların toplu adı) için ölümü göze almisti.. Gencecikti... Tam sevda çağındaydı... içinden fiskirdiği kıraç topraga inat, umut dolu bir filizdi... Ve o. daha güzel bir dünya ugruna girdiği çatışmada vurulmuş ve ü kıraç topraga geri dönmüştü... O halkı için ölümü göze almisti. O bir kahraman, bir kurtariciydi.

Ve o kurtarici ölümü göze aldığı andan itibaren öldürmeye başlamisti..

Kurtaricilarin çoğu bir kurtarilanin çocuğuydu... Kurtaricilar kurtarilanların baskisından, cahilliklerin den kurtulup mücadeleye katılmisti... Yani kurtarici önce kendisini aile bağlarından, çevre baskisından kurtarmak durumundaydı.

Kurtaricinin davasında ölüm, her an karşılaşılabilecek sıradan bir durumdur. Bir siirde ölüme ‘adin kal les olsun’ deniyordu ama diğerinde ‘hos geldin sefa geldin’ şeklinde karşılanıyordu. Sanki kurtaricilar ölümü yaşamdan daha çok seviyordu. Bazen bir iskence seansında (ki bir kurtariciya iskence yapan da kendi açısından bir baska kurtariciydi), bazen bir kursun marifetiyle ya da pimini bizzat kendi çektiği bir bomba yoluyla ötüyorlardı. Onlar baskaları için hayatlarını veriyordu. O halde baskalarının hayatını da istedikleri zaman alabilirlerdi. Ölen öldürme hakkını kazanmış oluyordu.

Kurtaricilar, kurtarilanların kurtulusu için kendilerini ve kurtarmak istediklerini öldürtüyordu.

Önceleri kolaydi. Kurtaricilarin inandiklari bazi ideolojiler vardi. Yani öldürmelerin kitapta yeri vardi. Mesela bir kurtarici karsi taraftaki bir kurtariciyi halk adina cezalandiriyordu ve bunu kitabina da uyduruyordu...

Sonra ideolojiler zayıflamaya basladi. İlk duyulduğunda insanin yüregine kazinan kimi sözler artık etkisini yitirmeye baslamisti. Evet biz hala halktik ama yeniden dogmuyorduk ölümlerde. Biz güzel günler da ha yasanasi bir dünya bahari beklerken asit yağmurla n yağmaya baslamisti.

Cesetler hala genç ve yakisikliydi an ayin marsi çağrıştırılmıyordu artık kartpostallarda

Oysa gerçek kahramanlar -ki onlar aslında kahraman falan değil sadece gerçektiler kimseyi öldürmeden ölüyorlardı.. Onlar insani denizleri gezmiş ermişlerdi. Ama onlar da romantik kurtaricilar olarak küçümseniyordu. Teorisi zayıftı onların, öldürmeye yetmiyordu. Hatta biraz salak sair muamelesi görüyorlardı Aslında sadece birilerini kurtarmak için değil, baska türlü yasayamadıkları için mücadele ediyorlardı. Kurtarma hırsları yoktu. Onlar tüm içtenlikleriyle yoksulluğa karşıydı, kavgada taraflardan birini seçmişlerdi belki ama asıl amaçları kavgayı ayırmaktı . Ama öldürüldüler... Gençciktiler Ve hiçbir gençcik kimseyi de öldürmemişlerdi. Hayatlarının en derin çukuru düştüklerinde bile Rodrigo' nun gitar konçertosunu dinleyecek kadar sairdiler...

Geride bıraktıkları son mektuplarında bilinmesini istiyorlardı ki, kalanları utandıracak hiçbir şey bırakmadan gidiyorlardı. Hiçbir annenin yüregine onul nin bir acı bırakmamışlardı Birilerinin kahramaniyken bir baskasının düşmanı olmamışlardı Hiç kimse ama hiç kimse onların kartpostalları karşısında kötü şeyler düşünmezdi Onlar sağı solu asip yukarı çıkmisti, onlar herkesin gerçek kahramanıydı. Aslında onlar kahraman falan değil sadece gerçekti. Ve gerçek olmak kahraman sayılmaya yetiyordu; Ama gelin görün ki teorileri zayıftı, öldürmeye değil sadece ölmeye yetiyordu.

Çünkü onlar ölümü, kimseyi öldürmeden göze alacak kadar “salakti

Gerçek kahramanlar' o güzel ülkeye gittikten sonra onlardan sonra gelenler meseleye daha hesaplı yaklaştı. Bu seferkiler o kadar saf olmayacaktı. Giderken düşmanları da birlikte götürceklerdi. Ve Rodrigo ' nun gitar konçertosunu pasifist bir beste olarak görüyorlardı.

Ve artık sokaklarımızda bir tek ÖLÜM dolasırmı oldu... Kurtaricilar ve kurtarılanlar hala vardı ama kimin kimi neden kurtardığı meçhuldü.

Ve kurtaricilar, kurtariciların kurtarmak istedikleri. halk için, halk adına, halkın gözü önünde ve halka ragmen öldürmeye devam ediyorlardı.

iyi yalnızlıklar

Bazen önemli olan bir tek şey vardır: Bir bayram ya da tatil yüzünden ya da akla gelmedik bir başka nedenden otur ü yola çıkarsınız ve korkarım ki bazılarınız yolun sonunu göremez... Veya başka bir deyişle yolun sonunu görür!.. Hedefinize varın ya da varmayın hepiniz için yolculuk baslar. Ve hepiniz sanal bir bayram nesnesinden siyirılarak yanaginizi otobüsün bugulu penceresine dayar ve yol boyu yalnızlığa gark olursunuz.

Iyi yolculuklar...

Nereye giderseniz gidin yalnızsınızdır ve asil yalnızların isidir yolculuk... Yola bakarken -midemiz bulanmasın diye- gidilecek yollarını düşünürsünüz hayatınızın. Herkesi ve her şeyi en hüznü, en insan tarafından düşünememenizi sağlar yolculukları. Bir şehri terk etmenin garipliği, bir yere varmanın coskusuna karışır

— Varır varmaz ara tamam mı?

Gece... Yanınızdan geçen isikli evleri insanların... Ve o isikti uzak evlerin içindeki isikli isiksiz hayatlar... Bir dağın ıssızlığına direnen küçük bir lambanın aydınlat tigi tek göz odaya bir saniyelikine bakarken “orada ben de olabilirdim diye düşünmediniz mi hiç? Size uzak bir hayatın soguklugunu hissetmediniz mi iliklerinizde? Tanım burada nasıl yasar bu insanlar diye düşünmediniz mi?

Elbet bir gün bir yolun olmadık bir noktasında yakalar insani sehirlere bir hüznün Çünkü siz zaten ayrılık makamında bir yolculuğa çıkmışsınızdır sevdiklerinize ulaşmak için ayrılmışsınızdır sevdiklerinizden. Yol sizin en sevdiginizdir artık. Yol sizi en acı ün...

Bir kasabanın içinden geçeceksiniz gece yarısı... Kasaba size çok anlamsız gelecek. Tek bir caddeyi seyretmekten karanlık ara sokaklar bırakacaksınız geride. Terk edilmiş los vitrinler ve moralsiz florasan isikleri bazı küçük birahanelerde... Arjantin Birahanesi yazacak efes pilsenli tabelasında ve siz 1978 yılında Arjantin’de yapılan dünya kupasını hatırlayacaksınız. O yıllardaki filintalığınızı mi düşüneceksiniz yoksa Kempesin omuzlarına düşen saçlarını mi? Birahane sahibinin yetmiş sekiz yılına saplanıp kalmışlığını mi? Yoksa yetmiş sekiz yılının surasına burasına devrilen gencecik hayatlarını mi arkadaşlarınızın? Hangisini düşünecek siz? Sadece tek bir tabela... Yanından saatte doksan kilometre hızla geçtiğiniz tek bir tabela hangi geçmiş üzüntüye götürecektir sizi?

Küçük yerlerde çok içen insanların kederine mi kapılacaksınız yoksa? En çok içilen yerlerin en muhafazakarlığına mi takacaksınız kafanızı?

Son kullanma tarihi bir türlü geçmeyen hüznüleri hatırlatır yolculuklar.

Nereden baksanız üzücü trafik işaretleridir yollardaki...

Nereden baksanız yalnızlık...

Derken otobüs yolun üstünde bir otogara girecek, uykunuzdan uyanacak ve aydınlıktan tiksineceksiniz bir an. Binleri inecek, başka binleri binecek inenlerin sıcaklığının henüz bitmediği koltuklara...

Birbirlerini çıplak görür yol arkadaşları... Oynamazsınız çünkü muhtemelen bir daha karşılaşmayacaksınız. Olabildiğince samimidir yol arkadaşlığı. Tabii çoğu zaman derinliksiz bir geyik muhabbeti esliğinde. Yolcunun yalnızlığım giderecek bir derinleşme olmaz sohbet. Öylesine bir kimlik yoklaması ama yi ne de kimi asklardan bile daha samimi. Çünkü hepiniz bilirsiniz ki ne kadar derine inerse ilişki, bazen o kadar derine saklanır yaralar.

— Ne is yapıyorsun birader?

— Serbest meslek..

— Gazeteye bakabilir miyim?

— Tabii buyurun...

— Gazetelerde de bir sey yok ya, bakıyoruz iste...

—Öyle...

Nereden baksan hüznün güzergahi

...

Nereden baksan yalnızlık...

Sonra yol insanların yanından geçer gidersiniz. Kimi trafik polisidir, kimi herhangi bir yol üstü esnafı.

Onlar en yalnızlarıdır yol ülkesinin... Hizla geçersiniz onların yorgun gözlerinin önünden... Kalıcı hiçbir şeyi yoktur yol insanların. Her şey yanından geçip gider onların. En fazla yarım saat durursunuz bir yol insanının yüreğinde...

— Tuvalet ne tarafta?

— İlerde sağda.

—Sagol ...

— Hayırlı yolculuk...

Önünden binlerce seçenek geçer yol insanının. Bir sürü araç gider Ankara'ya, İstanbul'a, İzmir'e... Yeni hayatlara gidebilir herhangi vasıta vasıtasıyla.. Ama yol insanının hayatı bu alternatiflerin kıyısında kalır hep. Arkasından bakar gıcır gıcır yasaamlara kosan otobüslerin. Bahsettığınız hayatların gıcırlığı tamamen sizin kuruntunuzdur elbette. Yoksa, elinde benzin pompası, hizla kendi paslı hayatına döner yol insanı. Onun hayatının paslılığı da sizin kuruntunuzdur elbette...

İste siz bunları düşünürsünüz yol boyu. Hiç tanımadığınız insanların dertleri içinizi sogutur, belki de çayır çayır yanarken otobüsün kaloriferi. Dedim ya yola çıktınız bir kere. Yalnızsınız ve her çeşit hüzne açkınsınız...

Sonra her yolculuk geçmiş yolculukları hatırlatır size. Oradan üç yıl önce de geçmisticiniz hatırladınız mı?.. Elinizin içindeydi sevdiğinizin eli. Zaten daha otobüs hareket etmeden uyuyakalırdı. Dünyanın en kısa yolculuklarını yapardı ü. Siz onu seyrederdiniz yol boyu... O kadar sessiz o kadar hareketsiz uyurdu ki, arada bir nefes alıyor mu diye kontrol ederdiniz. Sanki yeni doğmuş çocuğunun yasıyor olması mucizesini henüz kavrayamamış amatör bir baba gibi. Yemek molasında kıyamamisticiniz uyandırmaya. Ama yine de en azından yogurt yemeli diye düşünüp uyandırmisticiniz güç bela... Uykusunun arasında dudakla andan öpmüştünüz hatırladınız mı? Çok sonra aynı dudakların arasından size düşman kelimeler çıkmısti. Ayrılmak istiyordu çünkü başka birini seviyordu ar tık, hatırladınız mı? Usulca çekti elini elinizin içinden... Hala parmak izleri var elinizin içinde, hatırladınız mı?

Dedim ya yoldasınız... Nereden baksan hüznün tasimacılığı..

Nereden baksan yalnızlık yakıyor aracınız...

Eğer bir kazada bedavadan ölmezseniz varacaksınız oraya... Orada bir bayramı mümkün olduğunca anlamlı hale getirip sonra dönüş yoluna çıkacaksınız. Bütün bu sayılan hüznün bahanelerinden geçeceksiniz yine... Yol arkadaşınız yine yalnızlık olacak.. Sonra varacaksınız asil kentinize Sonra yine tatiller, başka sebepler olacak. Yine düşeceksiniz yollara.. Sonra yine döneceksiniz... Sonra yine... yine.., yine...

Nereden baksan müebbet bir yolculuk...

— Hepinize iyi yalnızlıklar...

sizi tanıyabilir miyiz?

‘Eğer çok konuşuyorsanız,

çok az şey konuşuyorsunuz demektir!

G. S.Lavhuk

Hepsi durmadan, dinlenmeden; nefes almadan, düşünmeden, tasinmadan ve hiçbir gereklilik ya da anlam tasima kaygısı gütmeyen, bagira çağira konuşuyor... Bir saniyelik bir es bile onlara dünyanın sonunu hatırlatıyor ve onlar susunca biz dünyanın sonunun o kadar da kötü olmayacağını düşünmeye başlıyoruz.

Zamana karşı hoş konuşanlardan, DICEYLERDEN, VICEYLERDEN söz ediyorum.

Bazen bir radyonun boş, karanlık kahininde, bazen bir televizyonun inadına aydınlık stüdyosunda, boşluğa karşı boş konuşanlardan söz ediyorum.

Onlar herkesle her şeyi konuşabilir. Onlar her şeyi bilir. Her şeye karışabilirler. Onların her konuya bodoslama girebilmeyi sağlayan ehliyetleri vardır. Kendilerini tüm toplumun psikologu zannederler. Evet insanlarımızın psikolojik sorunları olduğu açıktır, çünkü günün her saatinde en az bir DICEY veya viceye canlı

bağlantı yapmaktadırlar. Avcılardan aradıklarını, yaşların ve bazen de mesleklerini söylerler, başka da bir şey söylemezler. Zaten günlük yüz kelime kullanma haklarını doldurmuşlardır ve sıradaki parçayı isteyip telefonu kapatmak en iyisidir. Canlı bağlanan ile boş konuşan DICEY arasındaki konuşma tipiktir. Bu konuşma her gün yüzlerce radyo kanalında aynen yaşanmaktadır. Süreç DICEY'in stüdyo sefine attığı pasla başlar:

DICEY: Evet (bütünDICEYler evet diye söze baslar), bir telefonumuz var...

Evet güzelim bir telefonunuz var, bu yüzden sizi arayabiliyor insanlar. Önce alo deme ve birbirini duyamama konusunda yaşanan klasik bir aksama bölümünden ve arayan gerzege radyosunun sesi sık bir uyarıyla kistirildikten sonra:

DICEY: Sizi taniyabilir miyiz?

Aslında taniyama Çünkü bir insani tanımak çok zordur ve zaman isteyen bir süreçtir Otuz yıl evli kalip birbirini MI tanımayan insanlar vardır. Bu yüzden siz yüzünü görmediğini; sesini bile yarım yamalak duyduğunuz bir insani taniyamazsınız, olsaolsa ismini öğrenebilirsiniz:

ARAYAN: Adım Recep Yarma, Ankara Sincan'dan arıyorum.

Evet bir Arayanın isminden hemen sonra söylemesi gereken şey nereden aradığıdır. Bu hem arayan hem aranan açısından son derece önemlidir. Neden önemlidir bilinmemektedir ama önemlidir iste. Hatta eğer bir kaza sonucu arayan, nereden aradığını söylemeyi unutursa aranan hemen sorar ve cevabını alır

Genel kurallardan biri de sudur: DICEY, arayan kişi nin her söylediğini mutlaka en az bir kez tekrar eder. örneklelim:

DICEY: Nereden arıyorsunuz beyefendi_

ARAYAN: İzmir'den arıyorum efendim.

DICEY: İzmir'den arıyorsunuz... Kaç yaşındasınız?

ARAYAN: Otuz üç yaşındayım...

DICEY: Otuz üç yaşındasınız.. Evli misiniz?

ARAYAN: Evliyim...

DICEY: Evlisiniz,.. Ne iş yapıyorsunuz?

ARAYAN: Marangozum

DICEY: Marangozsunuz...

Bu böyle dünyanın en anlamsız tekerlemesi olarak sürer gider. DICEY soruyu sorar ve ikinci soru için zaman kazanmak amacıyla cevabı tekrarlar. Ama kazandığı zamanı çarçur eder, çünkü yine amaçsız yararsız bir soru sorar.

ÇoğunluklaDICEYlerin programının bir konusu vardır. Çünkü boş konuşma maratonu boş konuşanları bile yorar hale gelmiştir ve bari belli bir konu etrafında boş konuşalım diye düşünmüşlerdir. Konular genellikle ask, aldatma, yalan gibi her yönüyle boş konuşmaya müsait şeylerdir. Düşünsenize, bu konularla ilgili incir çekirdeği içinde bile görünmeyecek zerrelikle laflar etmek hangi vatandaşımız için sorun olabilir ki? Tabii bütün bunlar konuşulurken sürekli ama sürekli bir Hadi konuşalım eğlenelim ve hep komik şeyler olsun tanrım" hezeyanı yaşamaktadır. Aslına bakarsanız ben bu sürecin daha eskilere dayandığını ve sayın Erol Büyükburç la başladığını düşünüyorum (ki yeri gelmişken belirteyim, kendisine devlet sanatçılığı

konusunda büyük haksızlık yapılmıştır çünkü sayın Büyükbuğ bu devlete en yakısan sanatçılardan biridir...) Erol Büyükbuğ yıllar önce bir gün durup dururken, ortada kayda değer hiçbir sebep yokken “Eglenelim cosalım, haydi gençler hophophop demis ve yukarıda sözü geçen süreci baslatmıştır.. Durup dururken niçin eğleniyoruz? Eglenirken niçin hep hep hop” diyoruz? Bu lafın manası ne? Hadi tamam bazen “laylaybom” gibi sözler eğlenen kişiler tarafından sarfedilebilir ama ‘hep hop hop’ nedir? Üstelik sadece eğlenmeniz de yetmiyor sayın Büyükbuğ ’a göre, aynı zamanda cosmanız da gerekiyor. Çünkü gençsiniz ve “hophophop ” komutunu alırsanız almaz zıplamaya basmanız gerekir!

Iste sayın Büyükbuğ ’un e talihsiz besteyi yaptığı günden bu yana ülkemizde eğlenmek, gülmek için belli bir sebep arayışı devreden çıkmıştır. Sebepsiz eğlenceler, manasız espriler hayatımızı özellikle radyolar aracılığıyla kusatmıştır. Daha da ötesi, artık DİCEY’in esprilerine gülen insanlara da ihtiyacı yoktur. O kendi mizahi yeteneğine kendisi karar vermektedir. Çünkü elinin altında bir düğme vardır, o düğmeye basınca yüzlerce insan kahkahadan kırılmaktadır. Yani günümüzde mizah mesleği en sansli dönemini yaşamaktadır. Çünkü gerçekten gülen insanlar devre dışı kalmıştır. İsterse hiç kimse DİCEY’in anlattığını kemik bulmasını ne gam, basar düğmeye, gülmekten öldürür olma yan insanları!

Sakin yanlış anlaşılmasın bu dıceylerin tümü boş konuşan, kötü espri yapan insanlar değildir. İçlerinde mana pesinde konuşan bir azınlık vardır ve azınlığın haklarından yararlanmaktadır.

Tüm dıcey ve viceylerin çok geniş bir hayran kitlesi vardır.

Radyo ve/veya televizyonda bir insana hayran olma süreci. o insanın ilk programının ilk saniyesinde başlar. Çünkü zaten kalabalık bir kitle radyo ve/veya televizyonun başında durmuş hayran olmak için birini beklemektedir. Iste o sıra kim denk gelirse kendi sineye hemen ailecek bayılırlar. Bu kadar çabuk, bu kadar nedensiz bir hayran kalmayı incelemek gerekir elbette. Çünkü çok az bir kitlenin izleyebildiği küçük bir yerel radyoda hayatında ilk defa mikrofon basını da pes pes üç cümle kurmuş bir insana bile bazı insanlar hemen telefon açıp hayran olduklarını söylüyorlar. Artık starların hayranlardan daha kalabalık olduğu bir ülkede bu “aniden hayran olma sendromunu kendine güvensizliğin doruk noktasına ulaşmasına bağlamak acaba abartılı mı olur? Yoksa bu “hayranı- mm’ lafı, senden haberim var, hepsi bu’ cümlesinden öte bir anlam tasimiyor mu? Belki de öyledir çünkü henüz ülkemizde hayranı tarafından öldürülmüş ya da ciddi bir saldırıya uğramış herhangi bir star olmadığına göre, bağlılığına hayran kalacağınız bir hayran kitlesi de yok demektir.

Onca megahertz gürültüsü içinde bazen radyoların yasaklandığı dönemi düşünüyorum.. Arabaların arı tenlerine bağlanan öfkeli siyah kurdelları .. Konuşan

Türkiye istiyorduk ve Bos Konuşan Türkiye’ye kavuşmuş bulunuyoruz.

Herkesin her durumda kendini ifade ediş şeklinin aynı olması ne acıklı bir durumdur. Her maç öncesi ve sonrası bütün futbolcuların bütün sorulara verdiği cevapların tipatılığı sizi de delirtiyor mu?

MUHABİR: Evet Ercan ne diyorsun maç için?

GERİDÖRTLÜDENERCAN: Vallahi zor maç... Puana ihtiyacımız var... Kaybetmeye tahammülümüz yok... İnşallah kazanırız.

Ya da önemli bir penaltiyi gole çevirmiş oyuncuya soruyorlar.

MUHABİR: Penaltı sırasında ne hissettin?

GOLCÜERCAN: Vallahi ne bileyim... Vurdum gol oldu...

‘Vurdum gol oldu’ olur mu Ercan? Bu kadar basit mi Ercanım ? Hayati bu kadar angutca yaşamak seni rahatsız etmiyor mu yigidin? Olay söyle oldu.. Seti topu beyaz noktaya koyduğunda yaklaşık on milyon insan nefesini tuttu... Sen gerildin... Ve seninle top arasındaki mesafe birdenbire dünyanın en uzun yolu oldu... Kosmaya başladın... İlkokuldaki teneffüs zilleri geldi aklına... O zaman da böyle hevesle kosardın.. Sonra sevdalini düşündün... Defileye yetisebilmiş miydi acaba? En sonunda taraftar geldi aklına, ya kaçırırsan? Bu hafta rahat uyutmazlar artık! Ne sahtekarlığın kalır ne milyarlık esekliğinin... Atmalısın bunu Ercan... Kosmalısın Ercan, seni civilcivil bir eğlenceye ulaştıracak teneffüs zilinin çaldırmalı ve ilkokulun bahçesinden tribünlere doğru kosmalısın!

Birbirleriyle konuşur, paylaşır gibi yapan ama konuştukça susan, sustukça yalnızlasan, yalnızlastıkça güvensizlesen insanların diyarında yayınımız yirmi dört saat devam etmektedir... Pardon, bir telefonumuz var... Alo!.. Sizi taniyebilir miyiz?

Peki bir insan bir dicey veya viceyi niçin arar?

bahçemdeki erik ağacı

ben her bahar pısman olurum

güneşe kanar baharlarım

orospu bir gülüsün gamzelerine

yaprak yaprak teslim olurum...

Y. Cumhuriyet Gürbüz

Hiçbir yere doğru düzgün ugramadan, uğrasa bile kendini törpületecek, nasirini kalınlastıracak pısmanlıklar ve an’i uzatacak sevinçler toplamak için az biraz duraksayan ve sonra stabilize yolda seyrine devam eden bir ömürgeçip gitti sandım bu sabah...

Çok uzak birdağkentte başlayan, sonra Anadolu’nun ortasında, bazen sebepsiz görünen ama dünya nin en sevgili sonbaharlarını yasatan o büyük baskentte yeseren ve ardından dünyanın en dolambaçlı, en sahtekar ve en güzel sehrinde sürüp giden bir ömrün sonuna yöneldiğimi düşündüm bu sabah. Henüz

otuzlu yaslarin basinda ama davetsiz gelmis bir baharin tam ortasinda..

Bahçeme nisan gelmiş, hiç haberim olmadı. Her nisana hazırlıklı olamiyor insan. Ne bir sevda hazırlığımız var, ne de umut veren bir girişim... Bilssek bir yerlerden bir şeyler uydururduk. Hakiki bir ask değilse de nisani idare edecek bir didisme ayarlardık belki, ama olmadı.

Yine yeni ve asksız bir baharin kapisinda buldum kendimi. Her yerden hayat fiskiriyordu ve ben yalnızdim... İçimdeki filizlerde tuhaf bir sonbahar yorgunluğu varken bu sabah ve durup dururken dedemin bahçesiyle buluştum.

Topragın rutubetini koklayıp içimin en gizli yerleri ne ulastirdim. Gökyüzüne bakıp yeşil bir yaşamak için uzunuzun gerindim.

Onca beton yilin ve sentetik sertüvenin ardından yalansız toprakla karsilastim bu sabah.. Çıplak ayakla yürüdüm nemli toprağın ve uzak geçmişimin üstün de..

Dalları suyun üstünde (yani bir öpüşmenin en güzel yerinde) dururdu erik ağacının. Havuzun suyunda cilvelerdi dalından zamansız düşen, sırasını sasırmış, yeşil, eksi ve çocukluğumun en iyi arkadaşı erikler. Nereden bilebilirdim o zaman bütün askerlerin o erik tadının yeniden animsanması olduğunu? O yıllar da bilemezdim elbet dedemin bahçesinde geçirdiğim günlerin hayatimin en uzak hasretine dönüşeceğini...

Yaz sonu, okulun açıldığı ilk günlerde, Ankara'nın ayva zamanlarında yani, 'Yazı nasıl geçirdiniz, yazınız' ödevlerinde anlattığın tek öyküydü dedemin bahçesindeki yeşil yaşamaklar. Yerelmasını dalından, yaprağından tanıdığımız günlerdi. Ciddiye alın, kolay iş değildir yerelmasını toprağın yüzünde tanımak. Zaten ben de çok sonradan anlayacaktım bunun humuslu bir maharet olduğunu... Ve çok yenilgi sonra anlayacaktım en gerçek sevdanın insanla toprak arasında yalandığını. Ölüm gibi bir kavusma başka nasıl ve kiminle yasanabilirdi ki?

Ölüm dışındaki tüm kavusmalarda belli belirsiz bir ayrılık tadı vardı çünkü. Baharin hem sevda hem ayrılık tadı tasıması gibi. Her sevinç uzak bir hüznü hatırlatır ya, öyle işte. Biz o hüzünden kurtulduğumuza, onu geçmişte bıraktığımızı seviniriz aslında. Oysa hiçbir acı bıraktığımız yerde kalmaz; onu yanımızda tasır, yeni baharlara ekleriz. Erken açan filizlere soğuk vurur birden. Güneşe güven olmaz çünkü, zamansız dogar bazen ve dolandırır yüregimizdeki tomurcukları...

Yalın ayak ve kent yorgunu bir yürekle toprağa bastım bu sabah. Etrafta bahar... İçimde nedensiz bir yaprak dökümü. Hep yanlış hesaplıyorum yasımı... Bir nisan ayı civiltisi için yaslı mı sayılırım artık? Herkeste bir kir gezintisi telası varken ben saçıma düşen kırları sayıyorum. Henüz otuzlu yasların başında ama habersiz gelmiş bir baharin tam ortasındayken...

Oysa temiz bir ask için her şey hazırmış gibi görünüyor: Güneş en samimi ikliminde, ağaçlarda sevgili filizleri, deniz en yosma maviliğine kusanmış ve kuslar her sevda anma sahitlik yapmaya tesne...

Disarında sevgili bahar... Liseli defterlerde siir izdi hami... İlk bakışmalarda güzelim kalp spazmları... Ağaçlı yollarda yürürken ipe sapa gelmez sözler yüzünden bosluga savrulan genç kahkahalar... Bazen bir belediye otobüsünde gürültülü kahkahalar atan bir gruba rastlarsınız ve muhtemelen kızarsınız onlara. Oysa onlar otobüsün içindeki bahan temsil etmektedir Geri kalanlarda bir kıs suskunluğu vardır.

Baharin gürültüsü rahatsız eder bütün kırları.

Bu sabah bahçeye çıkıp yeşil yaşamaklar için gerinmeden önce içime kiragi düsmüştü benim de. Hiç hesapta yoktu bu gürültülü nisan günü. Aklimda sebep siz yaprak dökümü... Ama çıplak ayakta toprağa

basınca, birden dedemin bahçesinde buldum kendi mi... O havuz, o ekşi erik tadı.

Ne dedemin bahçesindeyim şimdi, ne de dalları değişiyor erik ağacının suya. Öksüz kalalı çok oldu dedemin bahçesi. Kimse su vermiyor çocukluğumun havuzuna. Dedemler beton ve cadde üstü bir hayata tasındı. Seftali ağaçlarının hüznü sarkisini söyleyen de dinleyen de kalmadı artık.

Ama ben bu sabah aradan bir gençlik geçtikten sonra çıplak ayakla toprağa bastım. Tepemde dalları yüklü, tepemde dalları güler yüzlü bir erik ağacı... İşte o zaman hala toprakla dost olmak mümkün diye düşündüm. Sanki ben hep aynı yerde durmustum da bütün yaşamaklar yanımdan geçip gitmişti. Ben hala dedemin bahçesindeyim ve hala erik ağacının dalları suya düşüyordu bir sevgilinin saçları gibi.

Bu sabah, tepemde dalları hayat yüklü bir erik ağacı, nemli toprağa çıplak ayakla basarak ve geçmiş pısmanlıkları yeni korkulara ulayarak dedim ki; haydi yüregim! İşte yeniden toprağa ve hayata asik olma zamanı!..

Kirilgan

Senin asıl adın Kirilgan. Alnında yazıyor... Gözaltlarına islenmiş hatta mor alfabeyle hüznün...

Sen... Ağlamaya bahane istemeyen, her daim insan gibi hiçkirabilen... Profesyonel incinen... Kirilgan.

Zor günler değil mi? Kaba saba günlen.. Sen, sana söylenen cümlelerin her virgülünde bir nakis zarafeti ararken, sinir sistemi olan hiçbir canlıyı yemezken sen, ne zor günler değil mi?

Sokaklar sana göre değil. Bu konuşmalar hatta bu Türkçe bile sana göre değil. Hiçbir cadde düzenlemesi sana göre yapılmamış. Sen hesapta yoksun Kirilgan! Bütün hesaplar ortalama insan üzerine yapılmış. Seçen, seçilen ve seçmen onlar... Onlar bir yolda ağacı ya da yeşili sart kosmuyor. Geçebilsinler yeter. Ya da bir yemekte sanatsal bir sıklık aramıyorlar. Doysunlar ye ten.. Oysa sen öyle misin ya? Sen önce en az on dakika izlemelisin sarabın kadehteki duruşunu! Nasıl mucizevi bir kırmızı olduğuna sasarak ama sarabın -kırmızısın elbette- askın meyi olmasını uygun bularak... Kırmızı çünkü, daha ne olsun! Acının renkçesi!

Oysa sarap deyince onların aklına sur dibindeki kesler geliyor. Hos sen bahsettikleri kesleri de, kendi yamsal alanlarında mutlu insanlar olarak görüyor sun. İgrenmiyorsun. Herkes mutluluğun pesindeyse eğer, onlar bizden bin sise daha yaklastı mutlu sona diye düşünüyorsun. Çünkü her sarap ehli biraz kirilgandır bunu biliyorsun.

Ölüleri seviyorsun sonra... Siir yazmış yazmamış, kat yapmış yapmamış, bomba koymuş koymamış bütün ölüleri seviyorsun. Ölülerden hiç alanları anlamıyorsun. Nasıl oluyor da teröristler ölü olarak ele

geçiriliyor anlamıyorsun. Peki bu ölü olarak ele geçirilenler ne olarak gömülüyor! Bir terörist öldükten sonra da terörist midir? Bir ölü nasıl terör eylemi yapabiliyor?

İnsan öldüren ölümler mi var? Korku filmi mi çeviriyorsunuz yoksa benim devletin artık reenkarnasyona mi inaniyor? Bir idam cezasını kaç kez infaz edebileceği sanıyorsunuz ki? Neden gencecik, çürümüş ölü bedenleriyanyana dizip dünya aleme gösteriyorsunuz? Neden, en azından ölü genç kızların üstünü örtmüyorsunuz? Onların çıplaklığı sizi utandırmıyor mu? Neden? Ölümlerden ne istiyorsunuz? Önce düşmanı vurup sonra mezarı başında böğreböğüre ağlayan kahramanlar yaşamayacak mı bir daha? Reenkarnasyon onlar için geçerli değil mi? Ölülerini rahat bırakın. Onlara saygılı davranın. Onlar öldü. Korkacak bir şey yok artık. Bu kardeş talanında hepsi bizim bahçemizin çocukları değil mi?.. Ölen, öldüren... Madem ki bu ölüler öldürmeler bitmiyor, bari gelin ölülerimizi aynı saygıyla gömelim. Matemimizde ortak olalım. Ağıtlarımız kardeş değil mi artık yoksa? Birbirimize taziye ye gidelim. Ağlayıcı kadınları olalım anlı evlerimizin!

Bosuna bağıriyorsun Kirilgan, duymuyorlar. Zaten biraz daha bağırırsan sana da terörist diyebilirler. Oysa sen sınır sistemi olan hiçbir canlıyı yemiyorsun bile. Farketmez , çünkü onlar o kadar çok bağıriyor ki kendi seslerinden baskısını duymaz olmuşlar.

Senin asıl adın Kirilgan. Dudaklarının titrekliliğinden belli. Yanlış ülkenin hatta yanlış dünyanın zamansız gelmiş çocuğusun sen. Öyle tuhafsin ki her ölüme ama her ölüme ağlıyorsun... Zalimin de mazlumun da acı sonu seni aynı oranda üzüyor artık. Hatırlıyorsun

hala Çavuseskunun cellatlarının karşısındaki çaresizliğini... Ve tanrı kamerayı yarattı diyorsun kendi kendine. Yasasın artık istediğimiz kadar zavallılaşabilir ve bunu gizli veya apaçık kamerayla tesbit edebiliriz! Çünkü artık her boydan her çeşit kameramız var. Görme duyunuzu -ki en kolay kandırılabilir- bütün da yularınızın önüne çıkarabiliriz artık! Yasasın, dünyamızı istediğimiz kadar iğrençlestirebiliriz! Bir tabak popcorn esliğinde infazları seyredebiliriz!

Yanlış kameraya konuşuyorsun Kirilgan, seni çekmiyorlar. Dedim ya sen hesapta yoksun. Bu televizyon haberleri, programları senin için yapılmıyor. Reytinq hesaplarında sen yoksun. Sen yaşamıyorsun Kirilgan. Bunların tümü onlar için yapılıyor. Onların sevdiği program, onların sevdiği haber yapılıyor. Bir haberi sevmek ya da sevmemek ne demektir sen anlamıyorsun ama, onlar anlıyor.

Sevmek... Sihirli kelimeyi kullandım galiba? Duyunca yüzünden gri bir bulut geçti de... Hangi yağmura gidiyor acaba? Seni en çok kiran sözcük değil mi?

Sevgi.. Sevmek... Birini, bir şeyi, bir yeri sevmek... Vatani sevmek mesela. Bunu da çok anladığın söylenemez değil mi? Yani eğer bu, İstanbul dışında İstanbulsuz yapamamaksa, Boğaz'da bir balık-raki aksami nin hasretiyle kederden gebermekse mesela İsveç'te, söyleyecek bir şey yok galiba, tam olarak böyle değil istedikleri. Evet evet onlar İSTİYORLAR... Senin sevgini tartıyorlar. Vatani onlar gibi ve onların istediği kadar sevmen gerekiyor. Aslında görülmez bir yazı yazı sınır kapılarında yurdun. SEVMEK MECBURİDİR! SEVMEYEN DEFOLSUN GİTSİN!

Sen de bağırip sevmenin mecburiyeti olur mu, mecburiyet diye bir sözcük kullanılır mı yürek mesailerinde? Bu toprak parçasını sevecek bir yer yapalım önce!. Ve sonra kimsenin seni duymayacağı bir kuytuya saklanıp, belki de iki damla gözyası esliğinde ve muhtemelen ikinci raki dublesinden sonra -ki sarap askın içkisiyse raki da hasretindir- sızılı bir cümle düşüyor ağızdan yere:

Ey benim üç tarafı hüznlerle çevrili yurdum, umrunda mı bilmiyorum ama, seni seviyorum.

Aslında sen iyi bir adama benziyorsun Kirilgan. Kimseye bir zararın yok en azından. Ne acı değil mi,

zararsiz olmak iyi olmaya yetiyor. Çünkü etrafta bir sürü yasam zararlisi var ve tarim bakanligi henüz bunlara karsi ciddi bir tedbir almisi degil...

Yani diyecegim su ki Kirilgan, bu kadar takma kafana... Hiçbir seyi de üstüne alınma. Çünkü dedim ya, sen hesapta yoksun: Hiçbir seyi seni düşünerek yapmiyorlar! Ne televizyonlari, ne gazeteleri, ne savaslari..

Senin asil adin Kirilgan. Alninda yaziyor.

benim zavalli harflerim

Çoktandır taniyorum bu duyguyu. Bazen bir aci bazen sadece kimliksiz bir bulut sayesinde yirmi dokuz harfle burun buruna gelmek... Hadi yanindayiz demeleri bana... Bizi hale yola sok, sekillendir, içindekilerden bir fihrist yap, sirala, yarala... Aslinda komikler. Her seye çare olabileceklerini saniyorlar. Oysa beyaz kagit üstünde bazen çaresiz lekelerden baska bir sey degiller. Mesela su “a” harfini ele alalim. Üçünü bir araya getiriyorsun saskinlik oluyor. On tanesini yan yana diziyorsun çiglik kivamina erisiyorlar.

Harfler kendilerini bir sey zannediyor.

Yazmakla ilgili ne söyleyebilirim ki, zamana karsi harf zayiati. İç yerlerinde beliren gri bir bulutu baskalarinin da anlayabilecegi hale getirme ugrasi. Oysa ne gerek var bilmiyorum. Kime anlatiyorum? Niçin? Hüzne fiyakali bir edebiyat giydirmekten baska nedir ki yazmak? Ya da okuyani gidik yerinden dürtmek. Gülsünler diye. Üzülsünler diye... Anlasinlar, anlassinlar diye. Ve en kimseyle anlasamayanlarin isiyken yazmak...

Anlatabilseydim yazmazdim.

Yazınca çekilir biri oluyorum, tek bildigim bu. Hep baskalari için kagida döküyorum içimin kirlenen seslerini. Evet sesler de kirlenir. Kokular bile hatta. Eski tadi kalmayabilir bugunun.

Harflerin sözcük olusturmak için bir araya gelmesi imece usulü bir hüznün infaatidir çoğu zaman.

Bu kadar üzgün olmasam yazmazdim.

Yeryüzünün bu yarimadasinda (belki tamada olsaydi her sey daha kolay olurdu), y4ni bu cografyasi bile yarim ülkede topu topu yirmi dokuz arkadasim var. Bazilariyla çok az görüssem de, meselaje ile çok samimi oldugumuz söylenemez, hep yanimdalar. BU tün sirlarimi biliyor ve benden izin alma nezaketini bile göstermeden açık ediyorlar her seyi. Kimseyi agiz tadiyla aldatamiyorum bu yüzden. Çizgisiz bir beyaz kagitla karsilasmaya görsünler, her seyi anlatiyorlar. Hem de en burkucu tarafindan. Siir diye bir sey tuttur muslar, kimseye acimiyorlar.

Bir tek senden korkuyorlar su siralar.

Bak simdi de lafi sana getirdiler gördün mü? Ne zaman seni görsem etrafta kimsecikler olmuyor. Harflerim zavallı seslerin gölgelerine saklanıyor. Oysa her kese seslerini geregere bagiriyorlardı. Kendilerini arayıp da bulamadıkları bir cakayla bir araya getiren bir dimag bulmuşlardı ve havalarından geçilmiyordu . Biz istersek bir araya gelir gülmekten öldürürüz hepinizi ya da göz pınarlarınızı kanatırız istersek diyorlardı. Onlar benim dilimin kayganlığını asip meshur olmuşlardı. Herkesi etkileyebileceklerini düşünüyorlardı.

Harflerim beni her seye alet ediyordu.

Ama senden korkuyorlar iste. En çok da suskunluktan. Zaman durdu sanıyorlar sen susunca. Aptallasiyorlar. Simdi ne yapacağız, diyorlar. Eyvah oluyorlar aniden. Ve panik halinde sesler çıkarmaya baslıyorlar. Onları unuttun, onları istemiyorsun sanıyorlar harflerini. Güleceksin belki ama kaslarından bile ürüyorlar.

Kaslarının yayına takili ok oluyor çünkü gözlerin. Baktığı yerden ses getiren gözlerin.. Gözlerinin önünde küçülüyor harflerini. Üzücü bir suskunlugin içinde durup ‘Hepinizi taniyorum, sasirtici degilsiniz, biz de bu harflerden çok var’ der gibi bakıyor gözlerin.

Gözlerin olmasa yazmazdim ve gözlerin yokken ben iyi bir yazardim.

Bozdun harflerimin fiyakasını.

Ve seninle karsilastigim, yani annenin seni dogurdugu, bizim birbirimizi dogurdugumuz o günden sonra ilk kez bir araya geliyorlar. Tembelleşmişler. Bir birlerini ilk kez görüyor, ilk defayanyana geliyor gibiler. Ama simdi tuhaf bir hevesle bu korkuya direnerek toplanıp bagirmaya baslamalarının bir anlami olmalı. Saninin sana alisiyorlar. Kivircik saçlı küçük bir kız çocugunun adinin ilk harfinden aldılar isareti belki... Saka yaptığını biliyorlar artık. Seni seviyorlar.

Iste bu yüzden sürekli bana ‘Seni seviyorum’ dedirtiyorlar. Tekrara düşme, sikici olma ya da anlami asindirma kaygisini bir yana bıraktılar. Çünkü onlar çok iyi biliyor ki iyi filmlerde çok zor söylenir ‘Seni seviyorum’ cümlesi. Esas adam, yani sapma kadar insan yürekli, karızmasında firtinalar barındıran ama iste Allah kahretsın ki sevgisini gösteremeyen adam filmin sonunda, ölürken söyler bazen. Hatta cümle ‘Seni hep sevdim ’e dönüşür. Hep sevmistir, gizli gizli aqlamistir ama o cümleyi söyleyememistir iste...

Ama ben esas adamları sevmem.

Esas adamlar sıradan insanlar içindir.

Sırayı bozmasaydim yazamazdim.

Simdi harflerim sana, bütün cesaretlerini toplayıp kendilerine çekidüzen vererek ve ‘Begenmezse bozulmayalım arkadaşlar’ cümlesinin ardına saklanıp, sahip oldukları sesleri titrete titrete bir cümle hediye etmek istiyorlar:

Merhaba, seni seviyorum, seni sevmeseydim yazamazdim.

selahattin dedemin adiydi

Beni incittiniz. Önce bunu söylemek zorundayım. Merhaba bile demeden. Kendimi tanıtmadan. Kendimi tanıtılmak mı? Ben bunu hiç yapamadım ki.. Ne yasarken ne de ölürlen anlatabildim kendimi. Ailem için talihsiz bir kazaydi dogumum ve yirmi bes yasindaydim beni öldürdüğünüzde. Babamin utanci yirmi bes yasindaydi.

Beni incittiniz. Hayatimin her yerine pis bakislarinizdan bıçaklar soktunuz. Beni kanattiniz. Oysa ben size hiçbir sey yapmamistim. Beni öldürdüğünüzde yirmi bes yasindayim. Zararsizligim yirmi bes yasindaydi.

Biraz çocuklugumdan söz edeyim. ilk aklima gelen bahçemizdeki kayak ağaçlarıdır.. Kayak ağaçları pamuk dagitirdi bize rüzgarda. İçimden, hiç kimsenin duymadigi bir sarki söyler dans ederdim rüzgarda, pamukların arasında. Anneme sorardim: “Anne pamuk ağaçta mi yetisir yoksa eczanede mi?”

Çok sonra bir gün, beni evine götüreren okumus sakalli bir adamin salonunda, onun dus almasını beklerken (dus almadan sevisemezmiş), kütüphaneden rasgele çektiğim bir kitapta rastladim çocuklugumdaki pamuklara. Söyle yaziyordu:

“Pamukladimiydikavaklar, kiraz gelir ardından...”

“Kim yazmış bunu” diye sordum sakalli adama sevisirken. “Güzel bir adam” dedi. Çoktan ölmüş megerse. Siiri yazan adam yani... Yazık diye düşündüm. Keske ölmeseydi. Madem ki aynı bahçenin çocuklarıydık...

Ne diyordum?.. Çocuklugumu anlatiyordum degil mi? Evet babamin bana taktigi isim Selahattin 'di. Dedemin adiymiş. Ama ben hiçbir zaman Selahattin olmadim. Olamadim. Ugrastım aslında. Lise son sinifta biyik bile biraktim ama ancak iki gün sürdü biyikligim. Biyikle yüzüm anlasamadılar ne yapalım?

Anneme ev islerinde yardım edisim önce övgüyle karsilandi. Aferin dediler, ne akilli çocuk bu. Tigla isledigim örtü uzun zaman kaldi televizyonun üstünde. ilk tokadi o zaman yedim babamdan. Babam tokadin örtüyle ilgisi yokmuş gibi davrandi. Güya ben ona cevap vermişim de bilmem ne. Biliyordum, ilk isareti almisti ama böyle bir şeyin gerçek olması ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Sonra bütün arkadaşlarimin kız olması ve bes tas oyunundaki dillere destan basarım ailemi ve herkesi rahatsız etmeye baslamisti. Övünmek gibi olmasın ama hala bes tas oynanin ve beni yenecek kimse de yoktur... Affedersiniz... Yani beni öldürmeseydiniz oynardim veyenerdim demek istiyorum. Zaten beni yenediginiz için öldürdünüz ya, neyse...

Hayatimin liseyi bitirdiğim güne kadar olan bölü mü, herkesin gözünün önündeki şeyi toplu olarak görmezden geldikleri bir dönem oldu. Hani ZekiMüren size göre hiçbir zaman escinsel olmadı ya, o hesap iste... besbelli diğer erkek çocuklarına benzemiyordum. Diğer erkek çocuklarının hepsi birbirlerine benziyorlardı ama bu durum kimseyi rahatsız etmiyordu. Zaten hepiniz, herkes herkese benzesin istiyorsunuz. Buna rağmen kızın biri lise birinci sinifta bana bir ask mektubu göndermistti. Hatıra defterinden yırtılmış pembe bir kagitti, hatirliyorum. Üstünde belli belirsiz çiçekler arasında fiyakali bir kalp resmi vardı. “Gözlerimi senden alamıyorum. Bana gözlerimi geri ver” diye yaziyordu kagitta. Kalbin içine kendi adimin baş harfiyle benimkini yazmayı da unutmamisti tabii. Güzel bir çocuktum. Kız beni begenmistti. Galiba gözleri hep bende kaldi. Geri veremedim çünkü o günden sonra üç gün okula

gitmedim. O kagit beni derinden etkilemişti. Hayatımda ilk kez kendime sorular sor maya baslamistim. Bu kız deli miydi? Ben bir kızla... nasıl yani? Evet adım Selahattin 'di, evet Selahattin de demin adıydı, evet güzel bir çocuktum, evet kızın gözleri bende idi... Ama o mektubu aldığım gün belki de ruhum ilk kez bedenimden firar etmek istedi.

Sonra on sekiz yasıma girdiğim bahar, bir çocuk sevdim. Bakkalin oğluydu. Hiç konuşmadık ama gözlerimiz öyle gevezeydi ki. Benim gözlerim de onda kaldı anlayacağınız. Hala da ondadır. Vedat... Bana amcasının kızıyla evleneceğini söylediği gün ilk ve son kez elimi tuttu. "Üzülme" dedi. "Neden üzüleyim ki" dedim, "bir gün biz de bir kismet bulacağız elbet"

türünden saçma sapan laflar ettim. Çok ağladım sonra. Annem biliyordu her şeyi. Babamla kavga ettikleri günlerin birinde (aslında kavga etmedikleri gün yoktu) öfkeden deliye dönen annem babamın gözlerinin içine bakarak "sen adam olsaydın bu çocuk da bakkalin oğluydu..." dedi... Sözüünü tamamlayamadı.

Beni ve annemi çok dövdünüz. Hepiniz babamın kılıgına girmistiniz. Hepiniz babama benziyordunuz ve bu benzerlik sizi hiç rahatsız etmiyordu.

Belki de en çok, karpuz kamyonunun kasasında o hayvanla yattığım gün sevindiniz ve kızdınız. Sevindiniz, çünkü kuskularınız gerçek olmuştü. Siz zaten süpheleniyordunuz. Böyle olacağı belliydi, biliyordunuz. Haklı çıkmış olmanın haklı gururunu tattığınız için sevindiniz... Ve kızdınız, çünkü adım Selahattin 'di. Selahattin dedemin adıydı. Selahattin 'lerkm yon kasalarında hayvanlarla yatmazlardı.

Sonrası malum hikaye. Evden kovulus... Şehirde kendime benzeyenlerle, yani dedelerinin adını tasamak istemeyen arkadaşlarla birlikte sizin sahibi olduğunuz hayatın içinde, sizden gizlenebilecek bir yer arayışı ... Ve ardından pis bir ameliyathanede bir kasap tarafından Selahattin 'in hayatına son veris. Meger koca Selahattin ufak bir et parçasıymış Dedeciğim beni bağışla.

Ama Sinem öyle mi? Onun güzel bir yüreği vardı. Pamukladımıydı kavaklar, dans ederdi kiraz gelsin diye. Ama siz Selahattin 'in babası, Selahattin 'in annesi, Selahattin 'in arkadaşı, Selahattin 'in komsusu, Selahattin 'in bakkalı, Selahattin 'in ev sahibiydiniz... Sinem'i hiçbiriniz tanımak istemediniz. İğrendiniz ondan. Geriye bir tek Sinem'in Sinem gibi arkadaşları ve Sinem'in polisleri kaldı.

Ve en sonunda ben otobanda beni götürüp orman da düzecek bir hayvani beklerken arabamızla çarptınız. Önce telaslandınız, çünkü bir insana çarptığımızı düşündünüz. İndiniz arabadan, baktınız ki yerde yatan bir Selahattin değil kalça kemikleri mini etegini zora sokan bir Sinem'di. Rahatladınız... Ve hızla terk ettiniz orayı...

Ödesmistik çünkü...

Ben sizin Selahattin'inizi öldürmüştüm Siz de benim Sinem'imizi öldürdünüz...

dogum günü 17 agustos

Hayatinin nasıl baslatiyorsunuz? Miladiniz nedir? Dogum gününüz.mü? Yoksa sevdiğiniz, ugruna öldüğünüz öldürdüğünüz adamin dogum günü mü? Bir yerin mesela Istanbul'un fethi midir miladiniz? Belki de Malazgirt Savasi? Atom bombasının atıldığı gün', herhangi bir savasin basladigi ya da bittigi gün belki de? Komünist manifestonun yazıldığı an ya da bir peygamberin herhangi bir günü?

Hangisi?

Kendi dogumunuzu bu denli siradan ve önemsiz kilan olay hangisidir? Kendi varolusunuzu hangi dogusun devami sayiyorsunuz? Hangi tarihi sahsiyetin ikinci hayatinin size sunulduğunu zannediyorsunuz?

Kimsiniz?

Bir siyasi akima ya da dinsel bir temele dayanma yan, sadece sizle baslayip sizle biten bir hayat yasadiginiza inanmamanizi saglayan çaresizlik üzerine düstündünüz mü hiç?

Böyle dertler hiçbirimizi irgalamazken, sizin çilenizi hart harf çeken kimi yazarların delirmek üzere olduğunun farkına vardınız mi hiç? Oysa sadece yazarlar değil siz de delirmelisiniz çünkü sizin hayatınız da "aile baslayip "zile biliyor. Siz bazı harfleri çok abartiyorsunuz hepsi bu!

Alfabenizi yanlış harfle baslatiyorsunuz.

Delirmekten bu kadar çok korktugunuz ve hayatın içinde hep tek sıra halinde yürümek zorunda kaldığınız için dogum gününüzü sasirdiniz ama tanrı şimdi hepimize ortak bir dogum günü armagan etti: 17 Agustos!.. Artık hepimiz, üç tarafı denizlerle ve her tarafı fay hatlarıyla çevrili, bir tek çakıl tasım cümle alemden sakindigimiz, altı çürük, üstü prefabrik, siya seti dandik, sanatitelevolelik bu cennet, bu cehennem vatanda sıfır yasinda bebeleriz. Yeni bir hayat kurmak zorundayız ve aklımız fena halde karışık. Sıfır yasinda bir bebek için fazla yasliyiz ama bundan sonra yapacağımız tercihlerle gençleşmemiz mümkün.

Depremde ölen yakınlarımızı değil sadece, ölmesi gereken yanlarımızı da gömmeliyiz. Hiç kavga etmeden üstelik, insanları kendimize benzetmeye çalışmadan..

Simdiye kadar okumamızı, yazmamızı engelleyen ve bir süngünün gölgesinde kurulan okuma yazma seferberliklerinde tanistigimiz alfabemizi degistirmeliyiz. Artık okuma kitaplarımız "Türkün Türkten baska dostu yoktur cümlesiyle baslamamalı. Altımız çürükse üstümüzü düzeltmeliyiz. Güzel Türkçemizdeki ki mi sözcükleri de büyük harfle baslatmalıyiz. Hangi cümlenin neresine yazılırsa yazılsın büyük harfle bas lamalı, mesela Demokrasi, mesela Baris, İnsan, Sanat, Ask, Onur, Umut, Istifa, hatta Intihar bile! Çünkü devlet kimi ölümlerimizi resmi evrakta yeniden dirilttiği halde on binlere varan ölü sayısı ortada dururken bir tek yetkilinin Istifa etmemesi akla zarar bir durum değil midir? Belki de bundan böyle seçimlerdeki bütün adaylarasurdan sormaliyiz:

"Benim için intihar eder misin?"

"Bir gün günah islediginde farkına varacak ve onun bedelini bu dünyada ve bize ödeyecek misin?"

‘Hayatinin herhangi bir anında gerçekten ama ger çekten utandigin oldu mu?’

‘Daha önce hiç, görünürde seni hiç ilgilendirmeyen bir aciyi içinde hissettin ve insan gibi agladigin oldu mu?’

Düzeni yıkmak isteyenlerle korumak isteyenler çatısrken, düzeni yıkmak degilse de onarmak isteyenlerin ara dayagi yedigi ve böyle biçimlenen ya da biçimsizlesen politik tarihimiz yerle bir oldu. Hem de kirk bes saniye içinde... Elbet enkaz altındaki bu politik çöpleri kurtarmak isteyenler çıkacaktır Simdiden çalışmalara basladilar bile...

Belki de tarihinde ilk kez sorgusuz, sualsiz, isaretsiz ve yalansız bir biçimde birlesen toplumu, kendi üzeri ne yıkılmış bir enkaz gibi algılayanların üstünden kalkmamalıyız!

Yıkilani yeniden yaparken seçici davranmalıyız.

Alfabemizi degistirmeliyiz. Büyük harfle baslamasi gereken özel isimleri özenle seçmeliyiz.

O deprem günü, tarihin sıfır noktasına gömüldü bütün milatlarınız!

Simdi hepinizin alnında çıplak bir acinin mührü gibi duran yeni bir sıfırınız var!

Hepiniz 17 Agustos'ta dogdunuz!

Ve artık hepiniz 17 Agustos hareketinin dogal üyelerisiniz !

Dogum gününüz kutlu olsun!

demir somyanın altından

Aslında ayrılığı severim. İnsancadır. ‘arkasına bakmadan gitti’ derler bir ayrılanın fiyakasını anlatmak için. ‘Geride bıraktıklarını ölesiye seviyor ve merak ediyordu ama gururu her şeyden daha önemliydi’ an lamina gelir bu söz. Madem ki ayrılıyorsun, dönüp bakmayacaksın.

Biz kıanadolu'nun her seye her an ağlayabilen, diplomasi falan bilmeyen, geldiği yer ya da sahip olduğu mevki ne olursa olsun her daim bes yasındaki bir kız çocuğu kadar basarılı küsebilen insanlarıyız. Biz sonları, biz ayrılığı iyi biliriz. İçimizden kaç tük yakınlarıyla aynı şehirde yasiyor? Kaçımız dedemizin

büyüdüğü sokakta gezdirebildik çocugumuzu? Bir in sandan, bir sehirden ayrılmak bizim için sıradan bir iş tir. Nasırlı bir hasretle yasarsız. Bazılarımız giden bazılarımız kalan kısımdadır. Nereden baksan hüznün familyası.

Küskünlüğü de severim. Kırılğan isidir.

Çocuklugum annemden babamdan çok uzakta geç ü_özlemlerle tanışıklığım eskİdh bu yüzden hep yazdım ve hala yazmaktayım hasretimi. Çocukluguma sinmiş bir hasret sözcüğü hiçbir zaman kalemimin pesini bırakmadı. Anadolu'nun bir kösesinde (dogdugum yer gerçekten Anadolu'nun tam kösesindedir), dogup çok uzak bir büyük şehirde büyüdüğüm için ve annemin yüzüne karşı simarma fırsatını çok fazla bulamadığım için küsmeyi adet edindim sanırım. Olur olmaz nedenlerle küser, demir somyanın altına girerdim. Halinin uzanamadığı köseye, buz gibi betona uzanır, annemin babamın tüm çabalarına karşı çıkımdım oradan. Durumumu daha acınası, direnisimi daha vurucu hale getirmek için soguk betonun üstün de yatarım. Tam da yemek saatinde.

Simdi ne zaman sevgisiz kalsam, ne zaman yalnızlığima çare bir simariklik, beni simartacak sefkatli bir kadın eline ihtiyaç duysam küsiyorum. Demir som yarin altına kaçıyorum yine. Sadece sobalı evde büyüyen çocukların bildiği bir beton soguklugunu hissediyorum içimde.

Kendimi hayatla kavga edebilecek güçte hissettiğim zaman çikiyorum somyanın altından ve mizah yapmaya basliyorum. Benimle alay etmesinler diye onlardan önce kendimle alay ediyordum. Onlara söyleyecek söz bırakmamak için yazıyorum. Güliyorlar. Kahkahalarımın arkasına saklanıyorum bu kez. Küsmüyorum ama korkuyorum. O sıra onlar gülmekle mesgul oldukları için anlamıyorlar.

Ülkenin en sulu göz mizahçisi olusum bundandır.

Nüfus cüzdanımdaki fotoğrafta hep bir palyaço kederi taşıyorum.

Bir süredir kendime saklanacak başka bir yer, bir isim bulmustum. Demir somyanın altında ya da kahkahaların arkasında saklanışım yetmiyormuş gibi kendime yepyeni bir isim bulmustum. Gürbüz Vural beni sakladı. Kendisine sükran borçluyum. Elbette karısına da. Belki özel hayatlarına fazlaca burnumu soktum ama yine de sevdim onları.

Neden böyle hüznü sözler akıyor zihnime bilmem. Ortada o kadar da acikli bir durum yok. Evet yine de bir son, bir ayrılık söz konusu ama bu durum daha eglenceli hale getirilebilir. Hüznünden vazgeçemiyorsan onu seveceksin. Hani depremi seven sismolog misali. Yılanları seven bir zoolog ya da...

Bu aslında bir tesekkür yazısı. Nasıl yazılacağı önceden bilinmeyen, edebiyatmedebiyat sallamayan, ne anlattığını bile sonradan, yazdıktan sonra öğrenen bir yazı.

Basta Gürbüz Vural ve pek değerli esi isimsiz hanimefendiye, hanimefendinin annesine, konuşmalarda adı geçen tüm yakınlarına, bu yazıları okuyan, okumayan, internette bu yazıları çoğaltıp başka insanlarla paylasan, bana su ya da bu kanalla mesaj gönderen tüm okurlara tesekkür ederim.

Evet kandirildiniz.

Hos bir kandirmacaya kattım sizi. Umarım kızmazınız. Unutmayın ki yazı işi zaten bastan sona bir kandirmacadır. Gürbüz Vural benim kadar gerçek ve benim kadar sanaldı. Tüm kanaklara tesekkür ederim.

Bütün bu "Gürbüz Vural meselesi"ni demir somyanın altındaki çocugun ilgi çekmek için yaptığı simariklik

olarak da düsünebilirsiniz.

Ayriligi ve küskünlüğü sevmek onlardan kurtulmanın tek yolu galiba.

“Gerçek kimliğim ”e gelince! Gerçek kimliğimi aslında bilmiyorum!

Ama adım Yılmaz. Yılmaz Erdoğan.

Bunu biliyorum.

alinyazisinin kesfi

Akillar arası seyahatlerin birinde karşılaştığım ve hemencecik kaynaştığım bir konu oldu zaman içinde. Zaten bana, zamanın dışında herhangi bir aktivite yaptırabilecek bir teknolojik imkan da yoktu.

insanoğlunun evrim sürecinin devam ettiği kesindir. Ama her zaman maymundan bu yana olmayabilen Ben nice adam gördüm kesinlikle öküzden gelmişti... Yani öküz gelmişti ve öküz gideceği kesindi. Zira maymun neticede sempatik bir hayvandır. Pek çok insanda o sempatiden eser yoktur.

İsin sakası bas köseye, bu akıl yolunda karşıma çıkan konu insanın gen sıfresinin çözülmesiyle ilgili...

Evet hiç bir tartışmaya yer bırakmayacak bir şekilde insanoglu ALINYAZISI 'nibuldu! Evet çözdük KADER kavramının gizemini!

Alin, bu yazının en okunaklı olduğu, nispeten düz bir alan diye ismi alinyazisi, yoksa bu KADER 'in ta kendisi iste!

Yarının toplumunda bir çocuk, dünyaya gelmeden önce bilinecek hangi hastalıkları mesela kaç yaşında yaşayacağı? Cinsel tercihlerinin ne türde olacağını söyleyecekler bize? Evet hiçbir bilinçli ve bağımsız tercih sapkinlik ya da hastalık olamaz! Buna cinsellik de dahildir ve bu da her şey gibi genetik bir şeydir.

Çok uzak olmayan bir tarihte insanlar ceplerinde küçücük ve herhalde dijital (zaten o yüzden küçücük) “kimlik kartı” taşıyacaklar. Burada herkesin her şeyi en basta da gen haritası bulunacak. İnsanlar sevgililerine bu kimlik kartlarını gösterecekler ve bu yolla birbirlerini tümüyle tanımlayacaklar. Simdi 2002 yılında tasdikları kimlik onlarla ilgili hiçbir “gerçek” bilgi vermiyor. Simdiki kimliklerimiz devletin bize verdiği ve tasamamızın zorunlu olduğu bir belgedir ve öküzlerin götüne yapılandırılmelerden hem daha saçma, hem de zamanzaman daha an vericidir. Çünkü bazen devlet onu sebepsiz yere geri alır. İste o zaman çok acıtır. Devlet senin bu yurdun çocuğu olup olmaman konusunda söz sahibidir. Mesela bizim devletimize göre hala Nazım Hikmet bu yurdun insanı değildir. Bu yasayı koyan insanların kendileri de

dahil bu ülkede Nazim Hikmetten su ya da bu şekilde etkilenmemiş ya da ilgilenmemiş bir Allah'ın kulu yokken üstelik! Nazim Hikmet'le ilgili herhangi bir "sey" birinci sayfa haberidir! Neden acaba? Baska hangi Rus vatandaşının bizim hayatımızda böyle bir garantisi vardır.

Bir insanın kendi yurdunu seçmesi konusunda hiç bir devletin hiçbir bireye söyleyecek bir sözü yoktur olamaz da! Bir insan bir yurdu sevecekse kimseden izin almaz. Bir insan bir seye aşık olurken kimseden izin almaz!

Ama benim ülkemde SEVGI, çoğu zaman bir IZINSIZ GÖSTERİ oldu.

Kimse kimseyi ya da hiçbir şeyi ulu orta sevdiğini bağırmasın.

Polis ve gösteri yetkileri kanununca yasaktır!

Ve böyle olunca sevgi gösterisi sırasında sevgiden herhangi bir eser kalmadı tabii. Sosyalizmi sevenler polis kordonu arasında ilk gelecek cop darbesinin yerini kestirmeye çalışırken çok SEVGİLİ bir grup oluşturamadılar. Allah'a baskalarından daha çok inandıklarını, daha iyi tanıdıklarını ve daha çok sevdiğini göstermek için toplananlar bazen insanlığın görüşüne göre bileceği en öfkeli kalabalıkları oluşturdular.

Ama benim insanları bir şeyi sevmekle, o şeyi sevmeyenlerden nefret etmenin aynı şey olduğunu zannettiler . Hayır böyle bir bağlantı yoktur mutlak akılda!

BİR "SEY"İ (KI BU SEY, BİR İNSAN DA OLABİLİR) SEVİYOR OLMAK BİR MARİFET DEĞİLDİR. MARİFET O SEYİ SEVMİYENİ DE SEVEBİLMEKTİR.

Alinyazisi ve gen sifresine geri dönüyorum buradan. Evet tam tarih veremeyeceğim ama kısa bir süre sonra bazı evlenecek olan şahıslar yüce devletimizin saygın bir kurumuna ismi de mesela SAĞLIKLI NESİLLER GENEL MÜDÜRLÜĞÜ olsun resmi başvuru yapacaklar Oradaki yetkili ve uzman kişiler, iki kişinin gen sifrelerini bilgisayar ortamında olası bir biçimde birleştirip, doğacak çocukların neredeyse "kesin"e yakın bir gen sifresini çıkaracaklar ve diyecekler ki mesela:

YETKİLİ: Bakın efendim, evlenirseniz ilk çocuğunuzun özellikleri sunlar olacak... kesinlikle seker hastası olacak! Asabi bir yapısı olacak Escinsel olma yüzdesi neredeyse yüzde seksen! Olası çocuğunuzda siddet genleri çok fazla... Katil de olabilir ilerde, vs. İşte tüm bunlar yüzünden isterseniz bu evlenme ve varsa çocuk yapma planınızı yeniden düşünün.

(Bu öyküden romantik bir bilimkurgu filmi kurula bilir.. düşünelim.)

Evet biz alinyazisini, kaderi keşfettik. Evet böyle bir şey varmış. Evet nasıl bir hayat yaşayacağımız (teknik olarak, kendi "beyinsel tercih yapma" kabiliyetimizle yapacağımız olası değişiklikler hariç tabii), alnımızda da vücudumuzun her yerinde de yazıyormuş! Bunu zaten peygamberler bize müjdelemişti. Su da açık ki alnında bir gen sifresi yazıyor diye yan gelip yatıp ve "inanç" meselesini de etrafa "bakın ben ne kadar inani yorum" diye caka satarak geçirmek aptallıktan başka bir şey değildir. Ama işin acıklı tarafı bazı insanların alnında, yani gen sifrelerinde APTAL yazmaktadır.

Aslında KADER 'in icadi bir yönüyle İKİNCİ HAYAT meselesini de açıklıyor. Bizden sonra başka bir ha yat yaşamak için de dünyaya gelecek miyiz? Evet! Bilim bunu ispatladı! Ama durun, hemen size yeni bir ha yat müjdelemişim gibi heyecanlanmayın. Aslında yaptığım budur. Yeni bir hayatın müjdesini veriyorum ama zaten o müjde ya da mucize çoğunuzun evinde var. Bu ÇOCUKLARINIZ 'dir.. Çocuklarınızın tasıdığı, yani sizin ve karşı cinsten olan esinizin bir kısmını olan gen haritasında sizden pek

çok sey vardır. Hem fiziksel hem de RUHSAL yönleriniz o haritaya katkı sağlamıştır Evet öldükten sonra yatarsınız ÇOCUKLARINIZIN bedeninde.

İnsanoğlu evrimi, kötü genlerle iyi genlerin savaşı şeklinde geçiyor.

Ve kurtuluş günü İYİLERİN kesin zaferi kazandığı gündür.

Filozoflar her dönemde insanlara kendilerince “doğru” fikirler söylemişlerdir. Ve birbiriyle girtlak girtlaga kavga eden (belki kimi kişisel sürtüşmeler dışında), bir bir öldürmek için evine, arabasına bomba koyan, kendi üzerine bomba döseyip kendini hiç tanımadığı kalabalıkların ortasına atan, ya da bir Uçağı kaçırap on bin kişinin içinde bulunduğu bir binayı kendisiyle birlikte yok etmek için kullanan FILOZOF ya da PEYGAMBER yoktur!

Belki bazı filozoflar uygulandığında şiddeti zorunlu kılacak şeyler söylemiş olabilirler. Ama bunların büyük bölümü tümüyle bir yanlış anlama sonucudur. Yani “egemen sınıfları ortadan kaldırmalıyız” diyen bir filozof, olsa olsa , insanlar arasında herhangi bir sınıfın o topluma “egemen” olmasına izin verilmemelidir, buna yol açacak yönetim biçimlerinden uzak durulmalıdır, demek istiyor olabilir. Aksi takdirde o bir filozof olmaz. Değer direkt ve katıksız bir şiddeti tavsiye ediyorsa bir düşünür kimliğiyle, affedilmez bir meslek suçu işliyor demektir. Ve herkes bilir ki herhangi bir mesleğe ihanet edersen seni o meslekten alıkoyarlar... Hipokrat yeminini çiğneyen birine uygar bir toplum bir daha doktorluk yaptırmaz.

İnsanlar çok uzun süredir hep bir KURTULUS GÜNÜ kavramının pesindedirler. Çünkü hepsi, bir şeyden ya da birilerinden kurtulmak istemektedirler ve neredeyse imkansız görünen böyle bir kurtuluş da MUCİZELERE bağlanmıştır. İnsanlar götlerinden mucize uydurmaktan vazgeçtikleri gün gözlerinin önündeki binlerce mucizeyi görecekler.

Bir canlınin bir başka canlıyı DOĞURMASINDAN daha büyük ve sakinlik yaratacak mucize olabilir mi?

Ama insanoğlu herhangi bir probleme şimdiki zekasıyla çözüm bulamayınca “akliinermeyeceği” hikayeler uyduruyor.

— Peki nasıl olmuş bu?

— İşte orasına bizim aklımız ermez.

Çağımızda bilgisizlik ya da yetersizlik; bazı “karma şik” konuların açıklanmasında etkin rol oynamaktadır.

Bir soruyu cevaplayamamak bir cevap olamaz.

İşte elimizde, gözümüzün önünde, her türlü bilimsel yöntemle kanıtlanabilecek bir icat var! Evet doğruymuş! Kadere iman etmeliyimiz gerçekten!

Allah ve O’nun elçisi, bize bunu ilettiğinde bir kısmımız hiç anlamamıştı, geri kalanımız da yanlış anlamıştı. Meger gen şifresiymiş!

Yeryüzündeki hiçbir insanın şifresi diğere benzemiyor. Çünkü hepsi başka özel karışımın sonucu. Hatta kardeşlerinki bile birbirine tipatip benzemiyor. Çünkü zaten bastan benzersi bir yumurtayı benzersiz bir sperm döllüyor!

İşte Allah emsalsiz kullarını böyle yaratıyor.

Bunu yaparken de tüm canlıları kullanıyor...

Allah, yaratırken bizi kullanıyor.

— Niye koskoca kainatta birbirinin aynası iki insan yok?

— Çok basit. Çünkü herkesin gen haritası ve sifresi. kendine özel.

İnsanlar bu gen sifresine fil olurlarsa iste bu “kaderine razı olmak ”tır. Senin gen sifren doğustan müziğe yatkın olabilir ama sen bu konuda hayvan gibi çalışmazsan senden hiçbir şey olmaz! Kadere iman etmek demek böyle bir gen haritasının varlığına inanmak ve hatta iste şimdi yaptığımız gibi bu sifreyi çözmektir.

Çok yetenekli bombalar yaparken fazla vakit kaybettik dostlarım.

Eğer bir dünyada askeri hava teknolojisi sivillerinki nin önündeysen O, dünya Kurtuluş gününü hep ileri bir tarihe erteliyor demektir,

Bize cennette bulunduğu söylenen HER SEYİN ham maddesi dünyadadır. Dünyada olmayan hiçbir güzellik vaat edilmiyor bize Cennet adı altında.

Dünya zaten halihazırda bazı fani kullar için cennet tir. Asıl mesele bir gün herkes için cennet olup olmaya cagidir. Bir gün olabilir. Herkes GEN ZINCİRINE layikiyla katkıda bulunursa, ki bunun yolu baba ya da an ne olmadan önce mümkünse “kötü” genlerden kurtulmaktır. Yani daha “iyi” bir insan olmaya çalışmaktır.

Bu, açık bir şekilde cennetin bu dünyada olduğunun ispatıdır.

Kurtuluş gününde siz de torununuzun torununun torununu gen haritasının bir kösesinde su ya da bu ölçüde (ki bu ölçü tamamen sizin hayati bizzat yasarken- ki performansının bağlıdır) bir şekilde bulunacaksınız. Günümüzde de dedesinin adıyla anılan çocuklar var- din Mesela pek çok ünlü sanatçının sonsuza kadar adı nin yaşaması demek, onun h5lg aramızda bir biçimde yaşadığı anlamına gelir Dehalar için kullanılan ÖLÜM- SİZ tabiri sairane bir tanım değil bilimsel açıdan da BİR GERÇEKTİR! Olganüstü genleri olan insanlar uzun yaşarlar! Bu yüzden Mozart’ın yedi sülalesi Mozart sayesinde çok özel hayatlar yaşamışlardır ve yaşayacaklardır.

Bugünü yaşayan insanların hep gelecek nesillerle ilgili kaygı tasimasının başka türlü açıklamasını yapmak zordur.

İyi bir çocuk BABANIN DA ANNENİN DE ömrünü uzatır! Yazık ki kötü bir çocuk da öyledir.. Ama bir tek farkla uzun ve mutsuz bir hayat olur bu. “iyi çocuk”, iyi genlerin haritanın çoğunluğunu teşkil ettiği çocuktur herhalde. Demek ki “iyi çocuk” yapabilmek için o bünyeye mümkün olduğu kadar “iyi” genleri devretmek gerekir. Devraldığımızdan daha az siddet, devraldığımızdan daha çok sevgi geni verelim çocuklarımıza.

İnsan yaşadığı hayati kaderine razı olarak geçirmemişse; bir çocuk ürettiği güne dek, doğduğu zamandan çok daha iyi duruma getirmiştir kendi gen haritasını. Dolayısıyla da çocuk daha iyi ve güzel olur.

Bu söylediğim kimi fasist teorileri çagristiriyor olabilir.

Fasizm bu anlattığımı (gen zincirini) binleri kendi istedikleri gibi “kurgulamaya” kalkarsa baslar! Bu risk

de zaten her bilimsel gelisme ya da atilim için geçerlidir.

Gen sifrenize fit olmayin.

Onu degistirin!

Beynimizi gelistirdikçe kaderimiz de degisir. İnsan beynini ve yüregini iyi kullanirsa bünyesindeki siddet genlerini etkisiz hale getirebilir. Iste zaten EVRIM teorisi bundan ibarettir.

Evet biz bir zamanlar hayvandik. Bazilarimiz hM öyle. Ama çok sükür degistirme ve degisebilme yetenegimiz de saldi gen sifremizin içinde!

Insanin genlerindeki siddet “vahsi” dedigimiz bir hayvanin bünyesindekinden daha korkunç sonuçlar dogurmaktadır. Aslinda buradan bakinca hayvandan gelme tezi tartismali oluyor. Hayvana gitme tezi ortaya çikiyor.

Vahsi hayvanlar sadece beslenmek için baska canlilari öldürürler. Benim de önerim bu. Bir vahsi hayvan kadar insan olalim yeten Sadece beslenmek için öldürelim baliklari, büyük ve küçük bas hayvanlari. Maalesef su anda buna fit olacak durumdayim. Bir gün insanoglu beslenme aliskanligini degistirip bu hayvan kiyimina da bir son verebilir umudunu da tasiyorum.

Çünkü Tanri, hepimizin bir parçasini teskil ettigi MUTLAK AKIL bize bunu emrediyor! Tanri bize OKU diyor ya, aslinda DEGIS diyor! ALLAH'IN ADIYLA DEGIS! IYIYE GÜZELE DOGRU DEGIS!

Bütün kutsal kitaplardan çıkan ortak sonuç bizim genel durumumuzu begenmedigi ve degismemiz gerektiği. O zaman bu emri yerine getirelim.

Evet Allah'in sevgili kullari olan saygideger pek çok bilim adaminin çalismalari sonucu KADERIMIZI kesfettik.

SIMDI SIRA ONU DEGISTIRMEKTE!..

Agustos 2002 Çesme

devrimler, karsi devrimler,

isyanlar üzerine içinde gerçek payi bulunansakalamalar !

Mao'nun dedigi gibi “Yol her zaman beklediginizden uzun sürer.” Mao'nun bu sözü uzun yürüyüş sirasinda dönmek isteyen bir grup köylüyü ikna etmek için söylediği biliniyor Bu olayda dört köylünün “yahu bu yol da amma uzadi” dedikleri sirada, geri kalan sekiz bin köylünün ise Mao'yla yapılacak toplanti baslama dan hemen önce öldürüldüğü saniliyor.

Ancak sosyalist devrimler tarihinde Voytung (ÇinceDaha fazla Yürümek İstemeyenler anlamında kullanılan bir deyim) adıyla anılan bu olay, tarihçi Huan Zey Sang tarafından şöyle anlatılıyor (bu arada Sang 'in Mao'ya kültür devrimi fikrini ilk asılayan kişi olduğu birçok kaynakta yazılıdır... İsiniz yoksa bakınız Çin'in kırsal kesimindeki bir çok sapa kütüphanedeki eski püskü kitaplar bölümü):

“Büyü önder köylülerin karsısında, bir büyük önderin nasıl durması gerekiyorsa öyle durdu. Bu duruşu evinde ayna karsısında yıllarca çalıştı. Basi dik, gömleklerinin tüm düğmeleri boyna kadar kapalı, gözler çekik ve saçlar ıslak görünüm verecek bir maddeyle geriye doğru taranmış ve eller arkadan bağlanarak karizmatik duruş tamamlanmış... Ve ancak çok yaklaşıldığında duyulabilecek bir tonda konuşmasına başladı:

— Demek dönmek istiyorsunuz?

Bütün köylüler hep bir ağızdan:

—Hö ?.. dediler. Önderi duymamışlardı. Mao boğazını mikrofonda hiç de hoş durmayan bir ses çıkararak temizledi. Bir büyük önder boğazındaki balgami nasıl yutuyorsa aynen öyle yutkundu ve gür bir sesle konuştu:

— Demek aramızda daha fazla yürümek istemeyenler var. Demek ki aramızda bu davanın daha ilk adımında mücadeleye zarar vermek için, eklem yerle rinde hissettiği küçük burjuva bir yorgunluğu sınıf kavgasının önüne koymak isteyenler var...

Bu sırada köylülerin ve özellikle araya karışmış aydınların büyük bölümü çoktan kursuna dizilmişlerdi. Ve onların hayattaki en büyük kayıpları Büyük Önderin konuşmasının tamamını dinleyememiş olmalarıdır Çünkü Başkan Mao bu tarihi konuşmasını şu ün ilî cümleyle bitirdi:

— Arkadaşlar unutmayınız ki, yol her zaman beklediğinizden uzun sürer!

Bu cümle aynı saniye için bir alkış tufanı kopma sına neden oldu. Önderini alkışlayan kalabalık arasındaki Çinlilerin gözleri, coskuyla güldüklerinden olacak tam bir çizgi halini almıştı. Hiçbir Çinli hiçbir zaman bu kadar çekik gözlü olmamıştı.”

Evet Tarihçi Huan Zey Sang olayı böylesine siirsel bir dille anlatıyor. Bu arada Sang, kültür devrimi sırasında öldürülen aydınlardan birisidir. Zira bir toplantıda Mao'nun sözünü kestigi ve kestigi parçayı kaybettiği söyleniyor.

Biliniyor ki büyük kalkışmaların hemen tamamı uzun bir yürüyüşle başlamıştır. Gandhi, tuz için yürümüştür ve susuzluktan hakikaten büyük sıkıntı çekmiştir- Mao, uzun bir yürüyüşe çıkmış ve o sırada kül türle ilgili ne varsa ortadan kaldırmayı kararlaştırmış tir. Fidel Kastro, bugün bile her pazar Havana sahille rinde yürüyüş yapmaktadır. Bir tek Lenin yürümemiş Ur ama ondan sonra iktidarı eline geçiren Stalin, almış yürümüştür.

Demek ki aşağı yukarı her devrim bir yürüyüşle başlamış ya da bitmiştir. (Bakınız, Çavuseskuların idam mağasının önündeki ağır tempolu yürüyüşleri) Ancak bu yürüyüşlerde oluşan konvoyun arka sıralarında yer almak durumunda kalan birçok ir niçin yüründüğünü bilmedikleri ortaya çıkmıştır

Birçoğunun “nereye gidiyorlar bu kalabalık, ben de takilayım bari” cümlesinden daha derin bir teorik donanımına sahip olmadıkları bir gerçektir.

Örneğin Gandhi'nin dört bin sıra gerisinden yürüyen iki Hintlinin arasında geçen su konuşma bu gerçeği vurgulamaktadır:

— Ssst birader nereye gidiyoruz.

— Vallahi hizadiyorlar ama tam bilmiyorum.

— Ne tuzu ya?

— Kaya tuzu herhalde.

— Yani kaya tuzu için mi ben dört gündür yürüyorum ve ayakkabımın çivisi on iki gündür ayagımdaki delige giripgirip çıkıyor? Ben dönüyorum kardesim.

Bu nedenle bir devrim yürüyüşüne katılacakların mümkün merteye öncüler arasına katılıp sıranın önünde bir yer bulmaları gerekmektedir. Öte yandan diyelim ki Gandhi'ye yakın saflarda yürüyenlerin arkadakilere nazaran daha fazla yasama sansi olmaktadır. Çünkü onlar önderin yakın adamları sanılacakları için öldürülmelerinin gereğinden fazla tepki doğuracağı düşünülür.

Öncüler daha cesur takırlılar ama öldürülme olasılıkları en az olanlardır.

— Devrimler ve toplu kalkışmalarla ilgili bir başka özellik Fransız ihtilalinde göze çarpmaktadır. Bilindiği gibi Fransız ihtilalinin öncüleri küçük burjuvalardır ve köylüler tarafından tufaya getirilmişlerdir. Fransız ihtilaline Fransa dışından katılmasına Fransızlar izin vermemişlerdir, oysa İspanya iç savaşında durum bu nun tam tersidir. Birçok komşu veya komşu olmayan ülkeden devrimciler serbestçe bu iç savaşa katılabilmişlerdir. Başlangıçta dil konusunda kimi çikintiler yaşayan bu turist statüsündeki devrimciler için pratik sözlükler bile hazırlanmıştır. “Teslim ol” “Silahimi geri ver” veya “Bu tuvaleti kim bombaladı kardesim, nereye işeyeceğiz?” gibi günlük hayatta çok kullanacakları cümleler daha havalı oldukları için kendilerine Öğretilmiştir.

Bu iki kalkışma arasındaki temel ayırt edici, milliyetçilik faktörüdür. Fransız devriminin milliyetçilik fikrini dünyaya asılamış olmasıyla, Fransızların kendi devrimlerine hiçbir yabancıya katılmasına izin vermemeleri birbirinden ayrı düşünülemez iki olgudur. Oysa İspanyollar kendi aralarındaki savaşa baskalarının da katılmasına izin vererek enternasyonalizm düşüncesine büyük katkı yapmışlardır.

Dünyadaki tüm devrimlerin ortak yanı önce kavga çıkarıp ardından sürekli barış istemeye başlamalarıdır. Barış için savaş kavramının en çelişkili aşaması savaşın başlatıldığı andır. Çünkü ilk kursun sıkılması önce o adı konmuş bir savaş henüz yoktur. Ama bir kutsal kitapta yazılması gerektiği gibi: Çünkü barış sözcüğü savaş'ın kaburga kemiginden yaratılmıştır.

Bütün savaşlar barış için yapılmaktadır. Oysa sağ haklı bir barış için yapılması gereken tek şey savaşmamaktır.

“Teröristle pazarlık yapılmaz” cümlesi terörizm olgusundan çok daha eskidir. Ne ilginçtir ki en çok da serbest pazar ekonomisinin uygulandığı ülkelerde teröristle pazarlık yapılmaz. Tabii teröristle, terörist olarak algılandığı dönemde pazarlık yapılmaz. Nitekim yıllarca terörün başı olarak adlandırılan Yaser Arafat, bir süre sonra bütün pazarlık masalarının aranan siması haline gelmiştir. Yani Arafat ki dudakları su an dada gözümün önündedir, daha önce kaçtığı uçaya sonradan yetmiştir!

Adına isyan, devrim ya da kalkışma, ne dersiniz deyiniz, hepsinde sınırlı ve stresli bir kalabalık vardır. Herkes sürekli bağıracağı için hiçbir şey anlaşılmaz.

Dolayısıyla bir anlasma ortamı kendiliginden orta dan kalkmıştır. Örneğin Alman Komünist partisinin mitinglerine katilirim çok az olmasının nedeni bu gürültü sorunudur. Alman işçiler doğal olarak hep bir ağızdan Almanca bağırdukları için çekilmez bir koro olmuştur. Bütün dünya halkları bunu bilirler ki Almanca yüksek sesle konuşulacak bir dil değildir, insani duyma yetisinden soğutacak kadar iticidir... Sırf bu yüzden ilk komünist partisi Almanya'da kurulduğu ve Karl Marks bir Alman olduğu halde Almanya'da asla devrim olmamıştır. Öte yandan Rusçada sadece bağırıldığı zaman bir dilmiş gibi durduğu için Ekim Devrimi yapılabilmektedir.

Ekim devrimi hangi ayda yapılmıştır sorusu birembesil için bile kolayca yanıt üretilebilecek bir sorudur: Ekim ayında! Evet ama asıl sorulması gereken soru neden ekim ayı olduğudur. Sebebi aslında açıktır. Ekim ayı Rusya'nın son sansidir zira kasım dedin mi kar baslar. Bir devrim için en uygun hava koşulu ne çok sıcak ne de çok soğuk bir havadır. Hatta belki biraz serince bir hava tercih edilebilir zira asilerin gevsemesini önleyecek, onları diri tutacak soğukça bir esin tının mücadeleye katkısı vardır.

Bütün isyanların bir diğer ortak özelliği ise mazlumların zalimlerin keyfini kaçırmak için ellerinden geleni yapmalarıdır. Fransız ihtilalinde henüz jakuzinin icat edilmemiş olması keyfiyeti ortada dururken ve kraliçenin birkaç köylüyü seçip törenle pasta yeme yollu çare arayışları sürerken, köylülerin kapiyi kirip içeri girmeleri aristokratların keyfini kaçırmıştır. Hele iri kiyim bir köylünün, Kont Dö Bilyancu'nun perukasını kafasından sökerken sağ elini kullanması bardağı tasiran son damla olmuştur. Asiler bu ihtilalden hiçbir zaman hoslanmamışlardır. Zaten hiçbir gürültülü kalabalıktan hoslanmaz.

Mesela Rus Çarı, ki başka hiçbir ülkenin Çarı yoktur, kesinlikle ekim devrimine karşı çıkmış, büyük tepki alınca hiç olmazsa devrimi bir sonraki yılın ekin ertelemek için elinden geleni yapmıştır. Zaten ülkeyi terkederken Rus Çarı için, ki başka hiçbir ülkede Çarı de yoktur, hayatında ilk ve çok şükür ki son bir baskasının görebileceği şekilde tükürmesinin nedeni bu hosnutsuzluktur.

Mazlumlar zalimleri komik duruma düşürmek isterler. Çünkü kendi onurlarını tedavi etmenin tek yolu budur. Mazlumlar hiçbir zaman hiçbir konuda olmamışlardır. intikam sözcüğü mazlumlar için yapılmıştır. Asiler düello yaparlar.

Köylüler haklı, asiler ise güzeldirler.

Ezilenlerle ezenler arasındaki en büyük fark, ezilenlerin daha çok akraba evliliği yapmış olmalarıdır. Firavunlar arasında yapılan kardeş evliliklerini bir yana bırakırsak tabii.

Ezilenler haklı, ezenler zekidir.

Bir devrimde iki tarafın da en tahammül edemediği suç İhanettir. Yani bir savasta en ağır işi hainler yaparlar. Çünkü bir kısmı vatana bir kısmı da davaya ihanet ederler. Hangisinin daha mesakkatlı olduğu konusunda değişik görüşler vardır. Bir görüşe göre vatana ihanet daha riskli ama daha avantajlıdır. Çünkü vatan hainlerini de seven bir grup bulunabilir. Oysa davaya ihanet eden zaten daha önce vatana da ihanet etmiştir. Onları kimse sevmez.

Vatana ihanet edenler bir kere, davaya ihanet edenler iki kere öldürülürler.

Oportünizm, karşı tarafı da dinleyelim canım ne var yani, duygusunun paçayı kurtarmak amacıyla kullanılmasıdır. Radikal isimli bir gazeteyi oportünistlerin çıkardığı ülkelerde, bu sözcük çok daha değişik bir anlam kazanır. Çünkü bu tip bir ülkede siyasi akımlar o kadar saga kaymışlardır ki, sağda oturacak yer kalmamışken soldaki birkaç sıra tümüyle bostur.

Solcular gazete alır, sağcılar ise gazete çıkarırlar.

Toparlayacak olursak bütün toplumlar, toplandıkların yüz misli bir hızla bölündükleri için dünya tarihi devrimler, karşı devrimler, ihtilaller, darbeler ve isyanlarla doludur. Bütün bunları özetleyecek anektod Fransa'da bir boks maçını izleyen saf bir vatandaşın yanındakiyle yaptığı su konuşmada gizlidir:

— Bakar misin? Bunların ikisi de Fransız değil mi?

— Evet.

— Peki niçin kavga ediyorlar o zaman?

artık seninle duramam...

Bu vapur hangi karsıdan hangi karsıya gider diye düşünüyordum. Hakkari'den Ankara'ya taşınmış, oradan da İstanbul'a savrulan zihnime sığmıyordu bu "karsı" lafı. İstanbul'da kim kime niçin karşı konusu bir tarafa, coğrafi olarak herkesin karşı kıyıya "karsı" dediği (savaşlarda iki tarafın da birbirine düşman demesi gibi) bu şehrin rutubetiyle ilk tanışma anını yaşadığım için hangi karsıdan hangi karsıya gittiğimi bilmiyordum. Az önce merdivenlerini, dublajı kaymış bir Yeşilçam filminin, yirmi dakika sonra meşhur bir Türkücü olacak basrol oyuncusu gibi indigim Haydarpaşa, beni martıların arkadaşı bir vapura teslim etti, bin dokuz yüz seksen beş yılının yazdan kalma alacaklı, nefis güneşli bir gününde.

Az önceki arabesk filmi bitirmiş, sahane bir romanın içindeydim artık... "Merhaba İstanbul" dedim romanın karizmatik kahramanın ağzından. Ve dilimin kayganlığına nice dir yuva yapmış bir sarkiyi mirıldanıyordum:

"Aglama bebek aglama sen de,

acı sende hasret sende.. Yağmur gibi"

AllahAllah , bu çiseleyen yağmurun az önce her şeye egemen olan güneşten haberi yok mu? Demek bu şehir için geyik muhabbeti köseleri dekor olmuş "havasına, parasına, karısına güvenme..." lafı bosa söylenmemiş.

Vapur, dünyayı kurtarmak için sadece on. saniyesi kalmışçasına aceleyle, yanasmasını tamamlamadan kendini betona atan yüzlerce insanı indirirken beni içeride unuttu. Ben son durakta incecini iyice bellemiş, başka alternatif düşünmeyen saf yolcusu vapurun. Tenha bir şekilde indim, dünyayı kurtarmak bana düşmez diye düşünüyordum. Adres Osmanlı Divanı gibiydi: Sancaktar Hayrettin Paşa mahallesi, Müsür Süleyman Paşa sokak, Koca Mustafa Paşa! Pasapasa bindim, numarasını önceden ezberimin en itinalı

kösesi ne yazdigim belediye otobüsüne,..

“Yagmur gibi gözlerinden akan yas niye...

Bu suskunluk bu durgunluk yilginlik...”

AffedersinizSamatya duragi burasi mi? Tesekkür ederim.

Bir öğrenci evinin en derin uykulu saatinde çaldim dairenin zilini. Dört kere basildiginda ancak bir kez ses çıkaran zil bana Mahmut’u getirdi. (Daha dogrusu Mahmut’un uyanmis bölümünü ki bünyesinin pek azim kapliyordu.)

— Affedersiniz acaba Muhsin var mi?

— Var kardesim var yenisine lüzum yok almiyoruz...

— Yok ben kendisinin hemserisiyim de.Beni Istanbul’da yuva sahibi yapacagini söylemistti. Zira benim kalacak baska bir yerim yok da...

— Ha sen Yilmaz misin? Komikmissin sen öyle mi?

— Evet ama sen simdi böyle söyledin diye sana esprili bir cevap verecek kadar yirtik degilim. Bu yüzden ilerde siir de yazmayi düşünüyorum.

— Iyi.. Hos geldin.

— Iyi... Hos bulduk...

Iste Istanbul’da ilk girdigim kapi buydu, bin dokuz yüz seksenbes yilinin günesine güvenilmez bir eylül günü...

“Disardamevsim baharmis, gezip dolasanlarvarmis ,

günler su gibi akarmis, geçmiyor günler geçmiyor..”

Kaçmak istiyordum hemen Ankara’ya, bana o sira yatay görünen simdi anliyorum ki fazlasiyla dikey bir geçis yapmak istiyordum ITÜ Insaat’tan Ankara’daki herhangi bir inşaata... Ama öğrenci derginin kuruluşuna bizzat katilmistim ve diger devrimci arkadaşlara karsi bir sorumlulugum, özerk demokratik üniversite mücadelesinde de bir görevim vardı... Bütün bunların disinda gamzelerine yuva yapmak istedigim ama bir türlü sigamadigim bir de sevgilim... İlk sevisme için sabahin yedisinde okulda bulusup KocaMustafapasa’ya iki otobüs degistirerek geldim. Ve seksten bu kadar uzak, aska bu kadar yakin bir sevismeyi ilk ve son kez yasadigim.

“Maviyemaviye çalar gözlerin...

Itten aç yilandan çıplak gelip durmussam kapına...